

„... najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ Dječa 11:26

Antiohija

mart/april 2015.

broj 134

Dok je išao u Jerusolim, Isus uze Dvanaestoricu na stranu i putem im reče:
„Evo, idemo u Jerusolim. Sin čovečiji će biti predat prvosveštenicima i učiteljima zakona, i oni će ga osuditi na smrt. Onda će ga predati paganima da mu se rugaju, bičuju ga i raspnu, a On će trećeg dana vaskrsnuti.“

MATEJ 20:17-19

*Ubili ste Začetnika života,
ali Bog ga je podigao iz mrtvih,
čemu smo mi svedoci.*

DJELA APOSTOLSKA 3:15

***Ukoliko ste u mogućnosti da podržite Antiohiju
novčanim priložima, molimo da nam se javite.***

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate na umu da smo mi koji radimo na pripremi i uređivanju nesavršeni, pa je tako i Antiohija nesavršena. Sve ono što nije dobro *odbacite*, a ono što je dobro *prihvatite*.

***Želimo vam puno Božijih
blagoslova dok budete čitali
ovaj novi broj...***

Zahvaljujemo se crkvi
***Hristovog jevanđelja iz
Bajmoka***, vjernicima iz
***Banjaluke, Beograda, Šida i
Petrovca na Mlavi***,
koji su svojim novčanim
priložima pomogli
objavljivanje ovog broja.

Izdaje: Evanđeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931
Adresa: Antiohija, Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BIH | E-mail: bd@blic.net
Uređuju: Branko i Daniela Erceg | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka
Štampa: Elman, Veternik | Tiraž: 1000 primjeraka

[DISTRIBUCIJA]

Srbija: Miroslav Čobrda +381 644054744 | Crna Gora: Jovica Bačvanski +382 67578261
Hrvatska: Miroslav Fic +385 917390191 | Austrija: Goran Stanojević +43 69988466033
Njemačka: Stjepan Beleš +49 15772470287 | Švajcarska: Ljubo Radovanović +41 789076186

Obujte noge spremnošću za širenje evanđelja.

EFESCIMA 6:15

ISPRAVKA I IZVINJENJE

Poštovani čitaoci, izvinjavamo se zbog greške u prošlom broju Antiohije. Tokom pripreme za štampu, došlo je do pomjeranja teksta na strani broj 9 i nedostaje nekoliko redova na samom kraju članka **IZRAEL ĆE BITI OBNOVLJEN**, autora Dereka Princa.

Dio koji nedostaje se nalazi ispod:

nego što dođe Njegovo carstvo.

Derek Prince
Rediscovering God's Church

L EPOTA SLOMLJENOSTI

Postoji priča o malom dečaku koji je bio siromašan a bile su mu potrebne cipele. Stajao je jednog dana ispred prodavnice obuće i gledao u izlog. Bio je bos i drhtao je od hladnoće. Prišla mu je žena i upitala ga: "Zašto stojiš tamo i gledaš u izlog?" On joj je rekao: "Gospođo, molio sam Boga da mi pokloni jedne cipele." Žena je uvela dečaka u prodavnicu, oprala mu noge, kupila nove čarape i cipele, i odmah ga je obula. Kada je završila, dečak je bio toliko dotaknut time da je

upitao: "Jeste li vi žena od Boga?" On je pretpostavio da ako mu je pokazala takvu ljubav, mora da je žena ili rođaka od Boga. Ova priča je jedan od najboljih primera šta u stvari znači hodati u ljubavi. Naš cilj kao hrišćana jeste da pokazujemo Božiju ljubav kako bi ljudi primetili Isusa u nama.

SVE POČINJE BLISKOM VEZOM

U Mateju 26:26 je zapisano: "Dok su jeli, Isus uze hleb, blagoslovi ga i izlomi, pa dade

učenicima govoreći: Uzmite i jedite - ovo je moje telo."

Jako je zanimljivo videti kako Isus blagosilja hleb, lomi ga, pa ga daje svojim učenicima. Obično te stihove koristimo kada imamo večeru Gospodnju kako bi nas podsetili kakvu je žrtvu On podneo za nas. Tako kako je On dao svoj život za nas i bio slomljen radi nas, tako se isto i mi moramo slomiti, kako bismo na pravi način živeli radi Njega. Ne želimo misliti kako nas Bog slama, ali to je u stvari dobra stvar. Vidite, kada smo se nanovo rodili, Božije seme je nastalo u našoj prirodi; sve što je On sam, to je ugradio u naš duh. Ovo znači da imamo sve što je potrebno kako bismo bili sličniji Isusu; sve da bismo mogli voleti druge onako kako On voli nas. Svima nam prvo treba Bog kako bi odradio posao u našoj duši da bismo bili u stanju hodati u ljubavi. Svaka osoba se sastoji od tri dela: od duha, duše i tela. Kada prihvatimo Isusa kao svoga Spasitelja, Duh Sveti dolazi da živi u nama. U 1. Petrovoj 1:23 je zapisano: *"Jer vi niste ponovo rođeni iz raspadljivog semena, nego iz neraspadljivog - živom i postojanom Božijom Rečju."*

U 1. Jovanova 3:9 je zapisano: *"Ko god je rođen od Boga, ne čini greh, jer Božije seme živi u Njemu; on ne može da greši, jer je rođen od Boga."* Moramo duhovno rasti zbog naše duše, uma, volje i emocija - kako bismo bili oblikovani prema liku Isusa Hrista. Ne moramo se moliti Bogu kako bi nam dao ljubav, jer mi već imamo Njegovu ljubav u sebi. Trebamo se moliti da nam pokaže način na koji da hodamo u toj ljubavi. Kada to činimo, On će se početi obračunavati sa svim stvarima koje su u nama, a koje nam stoje na putu ka blagoslovenom životu. To su najčešće: ponos, neopraštanje, nesigurnost, sebičnost, bes, strah, i svaki loš stav ili ponašanje.

KAKO SLOMLJENOST FUNKCIONIŠE?

Znam kako izgleda kada ste slomljeni. Imala sam dosta problema, bilo mi je jako teško da se slažem sa drugim ljudima i sama sam bila teška osoba. Bilo je jako puno stvari koje nisam shvatala jer sam bila ponižavana i mislila sam da je u redu biti grub i ne dozvoljavati da vas svako gura kako poželi. Verovala sam da svi imaju

probleme osim mene. Sećam se kako sam stalno molila Boga da promeni moga supruga Dejva, kako bi radio sve što sam zamislila, samo da bih ja bila srećna. Jednog dana Bog mi je snažno progovorio u srcu i rekao: *"Dejv nije tvoj problem."* Moj odgovor je bio: *"Ko je onda?"* Tu smo bili samo on i ja. *"Kako to misliš, Dejv nije moj problem?"* Za mene je bilo poražavajuće shvatiti kako sam ja u stvari bila problem. To je bio početak predivnog rada koji je Bog započeo u meni. U Isaiji 64:8 je zapisano: *"Ali si ti Gospode, ipak otac naš; mi smo glina i ti si nas gradio, svi smo delo ruku tvojih."* Kada sam bila

povređena, bilo je jako teško složiti se sa mnom, stvarno sam volela Boga i želela sam živeti za Njega, ali morala sam Mu prepustiti svu kontrolu kako bi me mogao ukalupiti u Njegov lik. Morala sam mu predati sve. Počela sam se moliti na sledeći način: *"Bože, uradi sve što je potrebno u mom životu kako bi me promenio. Ja sam glina a ti si Grnčar."*

U Rimljanima 8:29 je napisano: *"One koje je unapred znao, Bog je i predodredio da budu saobraženi slici Njegovog Sina."* Putovanje neće biti lako ali vam mogu reći da najteža vremena u životu postaju blagoslov, jer Bog ih koristi kako bi nas

približio sebi, da bismo Ga što bolje upoznali i počeli rasti duhovno. To je plan za svu Njegovu decu.

Želim vas ohrabriti da provedete vreme sa Bogom i potražite obećanje koje je On ostavio za nas u svojoj Reči. Verujte Njegovoj mudrosti i uradite ono što vam je pokazao da trebate uraditi. Kada stavite svoju veru u Boga, ona vas prvo

slomi, pa ukalupi i stvara od vas nešto za šta vas je On predodredio da budete. Grnčar će odraditi odličan posao na vama i to Njegovom rukom!

Joyce Meyer

PSALAM 15

Gospode, ko može sedeti u senici Tvojoj?

Ko može nastavati na svetoj gori Tvojoj?

Ko hodi bez mane, tvori pravdu,

i govori istinu iz srca svog.

Ko ne opada jezikom svojim,

ne čini drugom zlo, i ne ruži bližnjeg svog.

Ko ne gleda onog koga je Bog odbacio,

nego poštuje one koji se boje Gospoda.

Ko se kune bližnjemu pa ne poriče.

Ko ne daje srebro svoje na dobit,

i ne prima mito na pravoga.

Ko ovako radi, neće posrnuti doveka.

OVO NIJE TVOJ RAT

Mi smo rođeni za pobjedu! Da, ali postoji jedan uslov: da bijemo svoje bitke i vodimo svoje ratove, a ne da ulazimo u neke tuđe, u koje nismo pozvani! Mi imamo samo toliko snage i moći da izborimo svoje bitke, da vojujemo protiv svojih neprijatelja i ne više. Mi možemo da bijemo i one bitke koje su u našoj odgovornosti. Svakako da možemo biti na istoj liniji fronta na kojoj su naše žene i naša djeca i da vojujemo protiv zajedničkog neprijatelja. Mi imamo pravo da bijemo bitke za svoje saradnike i za ljude koji su nam povjereni, da li su to radnici, studenti, li naši učenici, i svi oni koji nam daju pravo da se borimo za njih. Ipak naglašavam, samo u zoni onoga što nam je povjereno, što

nam je delegirano, samo u onome u čemu smo ovlašćeni, mi možemo i treba da bijemo bitke. Samo u tim oblastima mi imamo autoritet i vlast da izborimo pobjedu i to je jedino zagarantovano. Mi nismo ovlašćeni da ulazimo u tuđe domove i da stajemo na nečiju stranu, da ulazimo u tuđe poslove ili da se borimo za ovo ili ono... Čak ni da se miješamo u svađu i tuče, dok neko ne zatraži pomoć od nas, da ne bismo dobili po nosu razdvajajući druge.

Ima jedna tužna, odnosno tragična priča o mladom vođi, o kome se i danas pjeva u jevrejskim tužbalicama. Svi pjevači i pjevačice pjevaju o tragičnoj nesreći ovog mladog kralja. Ime mu je Josija i bio je

jedan od najpravednijih vođa koji su opisani u starozavjetnoj istoriji.

Nije bilo takvog ni prije, ni poslije njega. On je sproveo jednu od najvećih reformi i obnovio hram, pronašao i skupio sve svete spise, suzbio sujeverje i idolopoklonstvo koje se raširilo po narodu.

Jednog dana kada je egipatski faraon Neko krenuo da se bori protiv Asirije, koja je postajala sve veća sila u regionu, Josija, umjesto da propusti Neko, napravio je grešku i učinio suprotno. Neko bi svojim vojevanjem oslabio Asiriju i vjerovatno spasio Judu od svih onih nevolja i okupacije koje su im se desile nakon toga. Josija ipak nije propustio Neko.

I pored opomene, Josija je ušao u ovaj rat i izgubio je svoju plemenitu glavu, na polju koje se zove Medigo (Armagedon).

Mi nismo pozvani da ulazimo u tuđe bitke, bez obira na to koliko dobre namjere i izgovore imamo. Možemo izgubiti glavu, ma koliko ona plemenita i pravedna bila.

Nismo pozvani da spašavamo ovaj svijet, jer tu bitku je Jedan već vodio i izvojevao je veli-

čanstvenu pobjedu. Mi čak nismo pozvani ni da vodimo rat za sebe, za svoje spasenje, niti da se borimo sa nekim ljudima za svoju pravdu... Jer stoji zapisano u Pismu: *"Ovo je moj rat, moja je osveta, Ja ću uzvratiti!"*

Naša bitka je duhovna, protiv poglavarstva, principa i načela svijeta tame. U toj bici, mi smo više nego pobjednici.

Zato vodimo računa o tome koje bitke bijemo, jer možda rat koji vodiš je tuđi rat i možeš glavu da izgubiš. Možda biješ bitke koje te se ne bi trebale ticati, koje prevazilaze tvoju odgovornost i tvoj autoritet. Jer šta je tebi do tuđeg sluga, ako pada svome gospodaru, ili ako ustaje, Njemu pada ili ustaje. Možda biješ rat koji je zapravo Gospodnji, koji je već dobijen, jer mi sami nismo toliko moćni da sačuvamo svoj život od napada, niti svoju dušu od smrti. Ako u takve ratove ulazimo svoje glavo, ne mareći na upozorenja, možemo biti sigurni da smo već poraženi. Jer to nije tvoj i moj rat na Armagedonu!

Lav Lajović, Podgorica

ZAJEDNIČARI NJEVOG ŽIVOTA

“Koliko će pre oni koji primaju izobilje milosti i dar pravednosti, vladati u životu posredstvom jednog čoveka, Isusa Hrista.”

Rimljanima 5:17

Kada si nanovo rođen, znači da si dobio opravdanje na poklon. Stoga pravednost više nije nešto što tražiš ili se nadaš da ćeš imati, već je prenetu u tvoj duh kao dar od Boga. Dakle, pravednost je sada tvoja priroda. Međutim, pravednost se razlikuje od ispravnog života. Pravi život je moguć samo onima koji su učinjeni pravednima.

Religija smatra da moraš prvo da živiš ispravnim životom, pa će te tek onda Bog učiniti pravednim i prihvatiti te. To bi bilo kao da upregnemo kola da vuku konja. Ogromna je razlika između pravednosti i ispravnog života i zato ih treba postaviti na pravo mesto. Na primer, grešnik ne može biti opravdan, bez obzira na to koliko su dobra njegova dela.

Pravedan život je proizvod opravdanosti, koja je nastala u čoveku, kada je nanovo rođen. Niko ne može da živi životom pravednosti, sve dok ne bude opravdan.

Bog nas je u Hristu učinio pravednima. Dobra je vest da bezbožnici postaju pravednici, kroz veru u Isusa Hrista. Svako ko ispoveda gospodstvo Isusa Hrista i veruje u svom srcu da ga je Bog vaskrsao iz mrtvih (Rimljanima 10:9-10), prima spasenje u svom srcu! On je učinjen pravednim. To je prihvatanje svega što je već urađeno na krstu u tvoje ime i automatski te dovodi u jedinstvo sa Bogom. Ne moraš se boriti da zaradiš spasenje!

“Pošto smo opravdani verom, imamo mir sa Bogom, kroz našeg Gospoda Isusa Hrista” (Rimljanima 5:1).

“Njega, koji nije učinio greh, Bog je radi nas učinio grehom, da u Njemu budemo Božija pravednost” (2. Kor. 5:21).

Sada možeš živeti pravedno i moliti se Bogu svaki dan, tako što ćeš živeti po veri u Njegovu Reč. On je učinio da postaneš sudeonik Njegove pravednosti.

MOLITVA

Dragi nebeski Oče, hvala Ti što si mi dao pravednost na dar, koja u meni inspiriše pobedničku svest. Ja sam slobodan i opravdan Tvojom milošću. To mi je neizmerna radost, jer znam da sam pozvan da vladam po milosti kroz pravednost u ime Gospoda Isusa Hrista. Amin.

Za dalje proučavanje:
Rimljanima 5:18.19

Anita Oyakhilome
Prevela Mira Vasiljević

U Isusu je snaga, u Isusu je moć,
u Njegovo ime mi tjeramo noć.

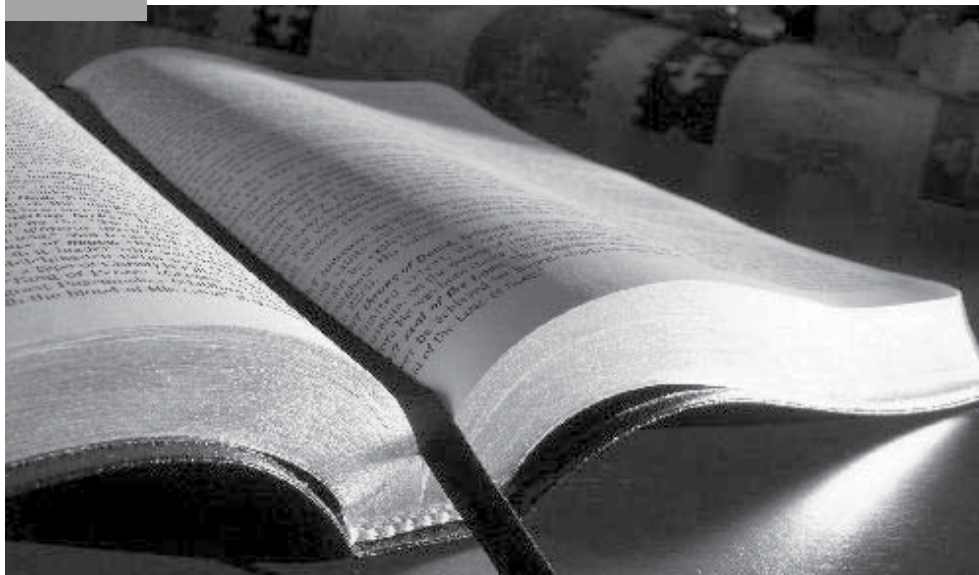
U Isusu je moć, u Isusu je snaga,
u Njegovo ime, mi gonimo vraga.

U Isusu je svjetlo, nikad nema tame.
Njegovu ja krv nosim kao znamen.

Gordana Kulušić, Split

U TICAJ BOŽIJE REČI NA ČOVEKOV ŽIVOT

On nas je porodio po svojoj volji rečiju istine, da budemo neka vrsta prvenaca Njegovih stvorenja.

(Jakov 1:18)

Vi, koji se niste rodili nanovo od propadljivog semena, već od nepropadljivog, živom i trajnom Božijom Reči.

(1. Pet. 1:23)

Da bismo lakše razumeli poruku koju želi da nam kaže, Bog je izjednačio prirodne i duhovne principe. Kako u prirodi, tako i u Pismu, vrsta semena određuje vrstu života koji se treba roditi. Seme suncokreta rađa suncokret.

Seme žita rađa žito. Božija Reč rađa duhovni život. Kao što smo iz pročitanih stihova videli Biblija, koja je Božija Reč, jeste seme, a kvalitet semena određuje kvalitet života.

Kvalitet semena je ovaj: neraspadljivo, večno, blaženo. Život koji se iz takvog semena rađa je neraspadljiv, večan i blažen. Učinak Božije Reči u čovekovom životu je, crkvenom terminologijom rečeno, novo rađanje! Kako se do novog rađanja dolazi? Tako što se na Božiju Reč, koja se kroz uho i kroz oko primi u srce, pristane ispovedajući rečima: "Neka mi

bude po tvojoj volji." Božija Reč rađa čovekov duh i zombi postaje čovek. Događa se tajna novog rađanja.

Novo rađanje uvek je jedno duboko iskustvo suočenja sa Hristom. To je onaj trenutak kada Isusa priznamo za Hrista. Taj trenutak ostaje duboko u nama kao onaj čas kada smo gledali otvorena nebesa; kao onaj čas kada smo gledali Boga; kao onaj trenutak kada smo vraćeni u prvobitno stanje druženja, prijateljstva, razgovaranja i hodanja ruku pod ruku sa svojim Tvorcem.

Taj događaj izgleda ovako: *"A kada je došao Isus u okolinu Cezarije Filipove, upita svoje učenike govoreći: ko govore ljudi da sam ja, Sin čoveka? A oni su rekli: Neki kažu Jovan Krstitelj; drugi: Ilija; treći: Jeremija, ili jedan od proroka. A On im reče: a vi? Šta vi kažete, ko sam ja? A Simon Petar odgovarajući reče: Ti si Hrist, Sin živoga Boga. A Isus odgovarajući reče mu: Blažen si ti, Simone, sine Jonin, jer ti to nije objavilo telo i krv, nego moj Otac koji je na nebesima. A ja tebi kažem: ti si Petar. I na ovoj steni sagradiću svoju crkvu i vrata pakla neće je nadvlada-*

ti." (Mt. 16:13-18)

Pokušajte da zamislite ovaj trenutak. Čas kada Isus i Petar stoje oči u oči.

Prvo, to je lično i direktno suočavanje Petra i Hrista. Nema nikakvog posrednika između njih. Ni jedno ljudsko ili anđeosko biće nije imalo nikakvu ulogu u tom suočenju. Očigledno zato što nije bilo nikakve potrebe za time. Jedan naspram drugog stoje Onaj koji spašava i onaj kome treba spasenje; onaj koji je u potrebi i Onaj koji potrebu ispunjava.

Drugo, to je lično i direktno otkrivenje koje je dato Petru budući da mu je Isus reao: *"Jer tebi to ne objavi telo i krv nego Otac moj nebeski."*

Više nego jasno vidimo da znanje zbog kojeg je Isus rekao: "Petre blago tebi", nije plod pameti, znanja ili obrazovanja. U ovakvom znanju nisu uključeni intelektualni naponi, već samo voljni element, a znanje biva kao rezultat direktnog Božijeg otkrivenja.

Treće, Petar lično prihvata istinu kako mu je otkrivena. Ponovo, tu za Petra niko drugi nije mogao ništa da učini. To što mu je Bog objavio, on je

lično morao da prihvati.

Četvrto, natprirodna objava koja je prosvetlila Petrov um nije ostala sakrivena. Naprotiv, Petar otvoreno i javno priznaje: *"Ti si Mesija, Sin Boga živoga."*

Ova četiri uzastopna stadijuma pokazuju da u susretu Hrista i čoveka nema ničeg apstraktnog, tajnovitog ili mističnog, već u svakom stadijumu postoji jasan pragramski i iznad svega lični doživljaj. Iz svog ličnog iskustva i otkrivenja koje mi je Bog dao, mogu da kažem da i danas čovek na isti, najneposredniji način, na najlogičniji način upoznaje Hrista. Nema onda razlike između Petrovog iskustva i iskustva bilo kog čoveka danas. *"Kako to može da bude?"* - pitaju neki. Sve je vrlo jednostavno. Iskreno rečeno, drugačije ni ne može biti, a evo i razloga:

Prvo, Petru tom prilikom nije bila otkrivena Isusova ljudska priroda. Ta on je već odavno

poznavao čoveka iz Nazareta. Ono što je u tom trenutku bilo objavljeno Petru, to je bio božanski, večni, nepromenjivi Hrist - Sin Božiji.

Drugo, otkrivenje nije došlo putem tela i krvi, nekim samo Petru znanim sposobnostima, već je to bilo duhovno otkrivenje. To je bilo delo samog Božijeg Svetog Duha.

Bog je nepromenjiv. Jedan od Njegovih atributa je nepromenljivost. On je uvek bio ono što jeste i to će uvek i biti. Konačno, On je Jahve. Isus Hrist je isti juče, danas i doveka. Duh Sveti na isti način objavljuje Hrista. Objavu kakvu je pre 2000 godina dao Petru i danas na isti, direktni, lični način objavljuje ljudima i to po čitavom svetu.

Upravo to lično iskustvo je čvrsta stena, nepromenjivi temelj. Verovanja i mišljenja, konfesije i veroispovesti, dogme i običaji, sve se to može promeniti, a mi smo i svedoci da se sve menja. Međutim, ono jedinstveno iskustvo lične vere i spasenja, kroz suočenje sa Hristom, ostaje za sva vremena nepromenjivo.

Ivan Božer, Temerin

S AOSEĆANJE

**A Isus im reče:
Deco! Imate li šta za jelo?
Odgovoriše Mu: Nemamo.
(Jovan 21:5)**

"Nemate ništa za jelo?"

Pretpostavimo, da nam ovo pitanje Isus postavi danas! "Imamo", bio bi naš odgovor i u sebi bismo razmišljali o rezervama u frižiderima, mislili bismo na pune prodavnice, a možda bi nam se usput, javila misao da treba da smanjimo slatkiše - zbog višak kilograma. Sasvim druga situacija je bila o ono vreme. Isus je postavio pitanje nekolicini ribara koji su se u rano jutro vraćali iz ribolova. Njihove mreže su ostale prazne. Nisu čak mogli ni da ispeku nekoliko riba za doručak.

"Nemamo", odgovorili su, kada ih je Isus upitao: "Imate li šta za jelo?"

Ne! Gladujemo! Kao da u duhu vidimo mase gladnih u svetu. Za sve njih, izgovaraju učenici svoje tvrdo: "Ne! Nemamo šta da jedemo!" Gospod Isus je video gorku nevolju ovih ljudi i

želeo je da učenici pozajme Njegove oči, kako bi zaista videli kako to On vidi. Vidimo one koji gladuju? "Ne! Nemamo ništa za jelo!" To je duboko dotaklo srce Isusa Hrista. Da li to dotiče i srca onih koji se po Njemu nazivaju hrišćanima?

Koliko brzo i mi slegnemo ramenima i kažemo: "Šta ja mogu da uradim?" To je upravo to. Trebalo bi da nevolju vidimo! Trebalo bi da čujemo krik onih koji vapse: "Ne! Nemamo šta da jedemo!" To treba da dotakne naše srce. Da li smo već plakali nad patnjom gladnih u ovom svetu?

***Gospode! Podari nam srce,
koje će saosećati sa nevoljom
u ovom svetu. Amin.***

Wilhelm Busch

SILA EVANĐELJA

“Ne stidim se, naime evanđelja, jer ono je Božija sila za spasenje svakome, ko veruje – prvo Judeinu, pa Grku”

Rimljanima 1:16

Božija moć da spašava ljude, je kroz evanđelje Hristovo. “Evanđelje” znači “dobra vest”. Dobra vest je da je Gospod Isus došao da izbavi čoveka od greha, nesreće i nevolje, da mu da opravdanje i da ga uvede u zajedništvo sa sobom. On je došao da te učini sudeonikom božanske prirode (2. Pet. 1:4). Slava Bogu!

Sve što čovek treba da uradi, jeste da sudeluje u svemu onome što mu je dostupno u Isusu Hristu i da veruje evanđelju. Sila evanđelja deluje samo u onima koji veruju: “*Jer srcem se veruje za opravdanje a ustima se priznaje za spasenje!*” (Rim. 10:10).

Zašto je toliko važno verovati? To zavisi od toga, koliko je naš duh u kontaktu sa Bogom. Kada čovek veruje Božijoj Reči i ispoveda Gospodstvo Isusa Hrista,

on automatski postaje pravednost Božija (2. Kor. 5:17,21).

To je vreme da se oslobodi sila i moć Evanđelja u tvom domu, kancelariji, komšiluku i gde god se nađeš! “*A u pravo vreme je obelodanio svoju Reč propovedanjem, koje mi je povereno zapovešću Spasitelja, Boga*” (Titu 1:3).

Ovo je tvoja uzvišena odgovornost. Ti si stvoren za propovedanje evanđelja u sili. Neka se tvoja posvećenost Gospodu, odražava kroz posvećenost propovedanju evanđelja.

U 1. Korinćanima 9:16 vidimo da je apostol Pavle bio nepokolebljiv u svojoj posvećenosti evanđelju i on je

napisao: “Ako ja propovedam evanđelje, ne mogu da se hvalim time, pošto mi je to dužnost. Jer teško meni ako to ne činim.” Obavezuj se da propovedaš evanđelje, jer to je odgovornost broj jedan u tvom srcu.

ćen sam propovedanju evanđelja u mom okruženju. Svi koji čuju od mene poruku evanđelja, neka je prime sa radošću i neka svako srce bude otvoreno da primi spasenje, koje je u Tvom Sinu postalo dostupno svakome.

U ime Gospoda Isusa! Amin.

PROKLAMACIJA

Dragi nebeski Oče, ja Ti se zahvaljujem na evanđelju Hristovom, kroz koje je sam postao pravedan u Isusu Hristu. Posve-

Za dalje proučavanje:

2.Timoteju 1:8-10

Chris Oyakhilome
Prevela Mira Vasiljević

JOVAN 3:16

Bog	najveći ljubavnik
je toliko ljubio	najveći stepen
svijet	najveća zajednica
da je dao	najveće djelo
svog jedinog Sina	najveći dar
da ko god	najveća mogućnost
vjeruje	najveća jednostavnost
u Njega	najveća atrakcija
ne pogine	najveće obećanje
nego	najveća razlika
da ima	najveća sigurnost
život vječni	najveća svojina

MENTORSKI ODNOS

Mojsije i Isus Navin

Sveto Pismo je prepuno mentorskih primera, gde prokušan i dokazan vođa mentoriše i na kraju predaje štafetu znanja, vođstva i pomazanja svome učeniku. Jedan od najvećih vođa u Starom zavetu je Mojsije. On je vodio više od dva miliona oslobođenih robova preko pustinje i susretao se sa velikim izazovima tokom tih 40 godina. Na mene je ostavio veliki utisak Mojsijev odnos sa njegovim učenikom Isusom Navinom.

Otkrivanje Isusovog potencijala

Isus Navin se prvi put spominje u situaciji kada su se Izraelci

susreli sa Amaličanima: „*A Mojsije reče Isusu: Izberi nam ljude, te izadi i bij se s Amalikom; a ja ću sutra stati na vrh brda sa štapom Božjim u ruci. I učini Isus kako mu reče Mojsije, i pobi se s Amalikom; a Mojsije i Aron i Or izadoše na vrh brda.*“ (2. Moj.17:9-10)

U teškoj ratnoj situaciji Isus je bio izabran da bude vojskovođa i uz Mojsijevu duhovnu podršku, Isus je sa svojim neiskusnim borcima pobedio mnogo iskusniju neprijateljsku vojsku. U ovoj situaciji došli su do izražaja Isusovi talenti ali i Božiji poziv da bude vođa moštva naroda. Naravno da on nije preko noći postao Mojsijev

zamenik. Pokazao je veliki potencijal za vođu svojom poslušnošću i hrabrošću, ali je trebalo da prođe 40 godina tokom kojih je bio u mentorskim odnosima sa Mojsijem da bi uzrastao u ono što je Bog imao za njega.

Mentorski trening

Isusov glavni trening je bio da je on živeo sa Mojsijem, i iz prve ruke je iskusio šta znači voditi Božiji narod. To je najbolja priprema, jer tada učenik iz prve ruke može da vidi mentorov život, veru, strpljenje i reagovanje u problematičnim situacijama.

Mentor duhovnik

Mojsije se Isusu ponudio kao mentor duhovnik. Jedino je njega poveo na brdo da se susretne sa Bogom i jedini Isus se nije nalazio u kampu kada je narod napravio zlatno tele (2. Moj. 24:13; 32:17). Takođe, jedino je Isus odlazio zajedno sa Mojsijem u šator sastanka gde se Bog susretao sa Mojsijem. *„I Gospod govoraše s Mojsijem licem k licu kao što govori čovek s prijateljem svojim. Potom se vraćaše Mojsije u logor, a sluga njegov Isus sin*

Navina, momak, ne izlažaše iz šatora.“ (2. Moj. 33:11)

Mentor nastavnik i savetnik

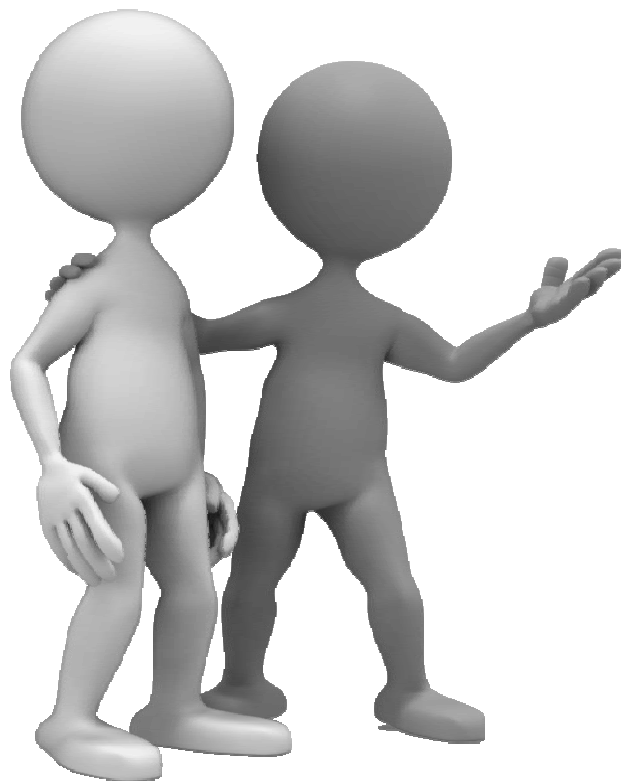
U situaciji kada su dvojica prorokovala u kampu, Isus Navin je tražio od Mojsija da im zabrani da prorokuju. Mojsije se postavio kao mentor, nastavnik i savetnik, i tako pokazao svoje samopouzdanje, širinu i sigurnost. Rekao je Isusu da ne treba da im zavidi, jer njegova želja je bila da svi budu proroci i vođe. (4. Moj. 11:28-29)

Mentor trener

U potrebi za slanjem 12 uhoda, Mojsije je poslao svog štićenika u ovu misiju sa ciljem da stekne iskustvo upoznavanja obećane zemlje, ali takođe i veštinu preživljavanja među neprijateljskim narodom (4. Moj. 13-14). Na kraju misije, jedino su Isus i Kaleb doneli dobro svedočanstvo o zemlji i ohrabрили narod na akciju, jer su videli Božiju ruku na delu.

Mentor pokrovitelj

Nakon mnogih burnih iskušenja, pobuna, lutanja po pusti-

nji, Mojsije se predstavio kao mentor pokrovitelj.

“I reče Mojsije Gospodu govoreći: Gospode Bože duhovima i svakom telu, postavi čoveka nad ovim zborom, koji će izlaziti pred njima i koji će dolaziti pred njima, koji će ih izvoditi i opet dovoditi, da ne bi bio zbor Gospodnji kao ovce koje nemaju pastira. A Gospod reče Mojsiju: Uzmi k sebi Isusa sina Navinovog, čoveka u kome je duh moj, i metni ruku svoju na nj, i izvedi ga pred Eleazara sveštenika i pred sav zbor, i

podaj mu zapovesti pred njima. I podaj mu od slave svoje, da ga sluša sav zbor sinova Izrailjevih.” (4. Moj. 27:15-20)

Mojsije je trebalo da podeli od svoje slave, svog autoriteta i pomazanja sa budućim vođom naroda. Ovo postavljanje od strane Mojsija je imalo za posledicu da je Isus Navin bio pun duha mudrosti i narod je slušao Isusa i pokoravao se kao i Mojsiju (5. Moj.34:9).

Nakon 40 godina pod Mojsijevim mentorstvom, Isus je postao vođa naroda i uveo ih

je u obećanu zemlju. Bog je preko njega doneo velike pobeđe, podelio je osvojenu teritoriju između dvanaest plemena Izraela.

Isus Navin spada u kategoriju vođa koji su uspeli da dobro završe život, bez mrlja u svojoj biografiji. On je ostavio veliki utisak na mene, što je toliko godina uspeo da bude u Mojsijevoj senci i da ostane veran do kraja.

Moje je mišljenje da je Isus Navin u svom vođstvu prerastao Mojsija, jer je njegov život bio bez mane, jedino u slučaju Gibeonaca nije pitao Boga za savet. Jedino što mu se može zameriti da nije podigao svog naslednika i što nije nastavio mentorske odnose sa nekim iz sledeće generacije.

Mene rastužuju sledeći stihovi: *“Ali umre Isus sin Navin sluga Gospodnji, kad mu beše sto i deset godina... I sav onaj naraštaj pribra se k ocima svojim, i nasto drugi naraštaj iza njih, koji ne poznavашe Gospoda ni dela koja je učinio Izrailju.”* (Sudije 2:8-10)

Isus je poslužio svojoj generaciji koja je bila sjajna. Štafetu je preuzeo od Mojsija

koji je bio veliki vođa. Trčao je sa tom štafetom, ali je nije preneo na sledeću generaciju i to me čini tužnim, jer je u ovome zakazao on i cela njegova generacija. Nisu razmišljali šta će biti posle njih.

Mentorski odnosi su jako važni i o tome treba puno propovedati i naučavati po crkvama.

U našoj zemlji je Bog silno koristio neke propovednike u prošlosti, ali svoje nasleđe nisu nikome preneli. Svaka nova generacija kreće iz početka umesto da gradi na već izgrađenom. Našoj zemlji trebaju ljudi koji će biti spremni da podele svoje iskustvo, znanje, veštine, resurse, poziciju...

Sa druge strane, trebaju nam i učenici koji će biti poučljivi i želeti da prime znanje od mentora.

Miroslav Čobrda, Pivnice

H RABROST

savladavanje parališućih strahova

Oduvek me je fascinirala hrabrost. Kad sam bio dečak, moj otac je u Irskoj kupio jedrilicu i u njoj je preplovio Atlantski okean. Na tom putu preživio je uragan. Pre tog putovanja sakupio je kolekciju knjiga koje sam i ja čitao. Neke od njih su opisivale nesreće na moru.

U jednoj od tih knjiga, pronašao sam opis scene u kojoj su se ljudi okupili na palubi broda koji tone, pitajući se šta da urade jer nije bilo dovoljno pojaseva za spasavanje. Neki od njih su dobrovoljno ustupili svoj pojas. Kad sam to pročitao zastao mi je dah i od uzbuđenja mi se ubrzao puls.

Kada god čujem da neko ispoljava hrabrost umesto kukavičluka, kažem sebi: "Želim da budem takav!" Želim da imam više hrabrosti, da strahovi ne umanjuju moju snagu i da me brige ne parališu.

Ne želim da me slome teške okolnosti niti da zbog iskušenja pravim kompromise sa svojim ubeđenjima ili da odustajem. Ne želim da budem kukavica, već da budem hrabar. Verujem da Bog inspiriše ovu težnju, jer u Bibliji apostol Pavle kaže: "*Nije nam, naime, Bog dao plašljivog duha, nego duha sile i ljubavi i razboritosti.*" (2. Tim. 1:7, Čarnić)

Hrabrost za svakodnevni život

Žalosti me činjenica da obično slušamo o hrabrosti samo kad neko učini neko ekstremno herojsko delo koje privlači pažnju medija – izvlačenje starice iz zgrade zahvaćene požarom, uskakanje u ledeno jezero da bi se spasilo dete koje se davi, izvlačenje čoveka iz smrtne opasnosti uz rizik za sopstvenim životom. Volim te priče, ali one zvuče daleko i skoro nestvarno.

Dramatične, vanredne prilike retko se dešavaju običnim ljudima kao što smo vi i ja. Međutim, što sam stariji sve bolje razumem da je potrebna velika hrabrost da bismo se suočavali sa običnim svakodnevnim izazovima.

Svakog dana mi donosimo odluke koje pokazuju da li smo hrabri ili smo kukavice. Mi biramo između pravih stvari i onih koje podilaze našim slabostima, čvrsto se držimo vlastitih principa ili pravimo kompromise – zbog pohlepe ili zbog želje da po svaku cenu budemo prihvaćeni.

Mi biramo između preuzimanja rizika koji je nužan i

povlačenja u vlastitu ljušturu sigurnosti i neaktivnosti. Mi biramo između poverenja u Boga, čak i ako ne razumemo uvek Njegove postupke, i prepuštanja svojim sumnjama i strahovima. Ovi izbori su pred nama svakog dana i nižu se ponekad vrlo brzo jedan za drugim. Suočavamo se sa njima tako često da nam se dešava da zaboravljamo da se ne moramo prepuštati bujici, već da možemo pažljivo i promišljeno da donosimo hrabre odluke.

Hrabrost da pokažemo svoju ranjivost

Mnogi ljudi kažu da je hrišćanstvo za slabiće i kukavice. Oduvek me je čudila ta optužba, jer sve što sam doživeo i video govori suprotno. Potrebna je velika hrabrost da bi čovek bio hrišćanin. Hrabrost je potrebna i da bi neko *postao* hrišćanin. U Bibliji piše da na početku života sa Bogom moramo da mu priznamo svoje grehe, a za to je potrebna hrabrost.

Na početku svakog semestra, profesori odrede do kog datuma studenti moraju da predaju svoje radove. Često se dešava da studenti dopuste da

im sporedne aktivnosti odvrate pažnju, i onda nekoliko dana pre isteka roka iznenada shvate da njihov rad neće biti na vreme spreman. Tada odlaze profesor i kažu mu: "Nećete verovati šta mi se dogodilo. Moja tetka se razbolela, biblioteka je izgubila najvažniju knjigu za moj rad, a pas je pojeo ono što sam napisao pre nego što sam to ukucao." Reći će bilo šta osim istine, nadajući se da će profesor biti milostiv i produžiti rok. Samo nekoliko njih otići će kod profesora i reći: "Dali ste nam zadatak još pre nekoliko meseci. Imao sam dovoljno vremena i razumeo sam šta treba da radim, ali previše sam se opustio i zanemario ono što je bilo primarno. Bio sam nedisciplinovan i odugovlačio sam, i sad nemam završeni rad. Nemam izgovora, to je moja greška. Učinite ono što mislite da je ispravno." Zašto se ljudi ne ponašaju ovako? Zato što je bolno prihvatiti istinu o sopstvenom ponašanju. Za to je potrebna hrabrost.

Kad pričam sa ljudima o uslovima koje treba da ispune da bi postali hrišćani, kažem im da treba da se pred Bogom pokaju i kažu mu istinu – da su

lagali, povredili neke ljude, da su varali, bili pohlepni, nepošteni, neverni bračnom drugu, sebični itd. Kad im to kažem, često vidim užas u njihovim očima. Oni ne žele da u toj meri budu otvoreni i ranjivi, promeškolje se, bace pogled na sat i izvuku se iz tog neprijatnog razgovora.

Šta se dešava? U njima samima postoji glas koji im govori: "Priznanje je bolno i ponižavajuće i biće ti neprijatno zbog te otvorenosti, ali to je prava stvar koju treba da učiniš." U isto vreme, jedan drugi glas im govori: "Ne zagledaj sebe izbliza. Opusti se, prepusti se toku i sakrij svoje tragove."

Mnogi ljudi popuštaju pod unutrašnjim pritiskom i govore: su: "Ko? Ja grešnik? Ne, to nisam ja. Hari je užasan, Meri je zla, ali ja sam živeo sasvim uzorno. Možda sam napravio nekoliko manjih grešaka – niko nije savršen – ali nisam grešio previše. Nisam učinio ništa jako loše."

Kad čujem takav odgovor, imam potrebu da kažem: "Prijatelju, ti si kukavica. Ti znaš šta treba da učiniš, ali se plašiš, nemaš petlju da Bogu

kažeš istinu o sebi. Plašiš se nelagodnosti i sramote. Suviše si uplašen da bi priznao ono što je očigledno. I još nešto: Ako nemaš hrabrosti da se pokaješ, onda bar nemoj nikad više da kažeš da je hrišćanstvo za slabice. Očigledno je da je ono za ljude koji su hrabriji od tebe.”

Ako je hrabrost potrebna da se *postane* hrišćanin, potrebno je još više hrabrosti da se *bude* hrišćanin.

Hrabrost u sledbeništvu

Kad sam bio dečak voleli smo da igramo igru u kojoj bismo jednom detetu stavili povez preko očiju i dali mu zadatak da trči kroz šumu, oslanjajući se samo na uputstva druga koji bi mu govorio kuda da ide. “Skreni levo, drvo je ispred tebe! ... Balvan je pred tobom – *skači!*” Neka deca nisu verovala toj verbalnoj navigaciji. Ona su išla polako iako im je glas govorio da je put čist. Druga deca su kaskala kao konji, a neka su hodala kao da se bore protiv nevidljivih neprijatelja. Svi su morali da se izbore sa željom da skinu povez da bi videli put

ispred sebe. Potrebna je velika hrabrost da bi se sledilo vođstvo druge osobe.

Kao hrišćani ponekad se osećamo kao ta deca s povezom preko očiju. Apostol Pavle kaže da “po veri živimo, a ne po gledanju” (2. Korinćanima 5:7). Mi nismo “sami u šumi” i Bog je obećao da će “ravnati naše staze”. (Priče 3:6, Šarić) Slediti Isusa Hrista zahteva veliku hrabrost, jer često nam njegovo vođstvo izgleda nelogično, iracionalno i suprotno uobičajenim društvenim normama. Ponekad je to toliko veliki izazov, da sebi kažem: “Mislim da ću se ovog puta povući u svoju puževu kućicu i igrati na sigurno.” Tada mi unutrašnji glas kaže: “Gde ti je hrabrost, Hajbels? Ustani i kreni. Pokaži poverenje u Boga.”

Duhovni put kukavice je kratak. Njegova snaga i ubeđenja se brzo istope i nestanu. Potrebna je velika hrabrost da bi se čovek pokajao i postao hrišćanin, ali i da bi sledio Božje vođstvo u životu.

Neki Božiji pozivi zahtevaju ono najbolje što možete dati. Neki njegovi testovi rastežu vas do krajnjih granica. Neki njegovi pozivi na avanturu

izazivaju u vama velike strahove i sumnje. Zaista, hrabrost je danas ugrožena crta karaktera.

Hrabrost u međuljudskim odnosima

Još jedna vrsta hrabrosti je takođe ugrožena i u izumiranju – *hrabrost u međuljudskim odnosima*. Trudim se da ne dajem jeftine odgovore na dragocena pitanja, ali kada me ljudi pitaju šta treba učiniti da bi se izgradio dobar brak, ja odgovorim: “Hrabrost.”

Da bi bračni odnos procvetao potrebna je intimnost. Potrebna je velika hrabrost da biste rekli svom bračnom drugu: “To sam ja. Ne ponosim se time, u stvari stidim se zbog toga – ali to sam ja.” Takođe je potrebna hrabrost da biste pogledali svog bračnog druga u oči i rekli: “Naš brak je u ozbiljnoj krizi i moramo nešto da učinimo po tom pitanju.” Šta većina ljudi uradi? Potiskuje probleme i nastavlja starim putem. Dok se bave svojim karijerama i svakodnevnim poslovima, brak se raspada. Oni nemaju hrabrost da energično kažu: “Borimo se za naš brak.

Hajdemo kod bračnog savetnika. Možemo da se sastanemo sa nekim bračnim parom koji poštujemo. Suočimo se sa našim problemom, bolje je da ga rešavamo nego da bežimo od njega.” Potrebna je hrabrost za borbu protiv iskušenja “slade je zabranjeno voće”, da probijamo sloj po sloj naših maski i odbrambenih mehanizama i da nastavimo da radimo na izgradnji braka iz godine u godinu.

Potrebna je velika hrabrost i za odgajanje dece. Koliko često srećem roditelje koji odustaju od discipline jer ne mogu da podnesu neodobravanje kod svoje dece! Deca se razbesne i kažu “mrzim te”, a roditelji se predaju. Ako nameravate da odgajate vašu decu onako kako Bog to želi, moraćete da pustite vaše male tirane da se razbesne. Pokažite hrabrost i recite: “Nisi me zaplašio, mali. Ovo je prava stvar i slušaj me dobro šta ćeš morati da uradiš...”

Hrabrost u odnosima potrebna je i kod prijateljstava, da pogledamo nekog u oči i kažemo: “Zar nije vreme da stanemo sa pričom o vremenu i poslovima, i da popričamo o

tome šta se dešava u tvom i mom životu? Nije li vreme da postanemo prava braća?" Nema puno ljudi hrabrosti da izazovu svog bližnjeg da se zajedno bore za njihov odnos i obostrani duhovni rast. Naučio sam tokom godina da nikada neću uspjeti u braku i u odnosu sa svojom decom i prijateljima, ako nisam hrabar.

Hrabrost da budemo moralni

Postoje i mnoge druge vrste hrabrosti – hrabrost u poslu, hrabrost u suočavanju s teškim okolnostima, moralna hrabrost. Koliko hrabrosti vam treba da se držite etike u poslovnim odnosima? Imaš li petlje da

budeš pošten? Ne želimo da izgubimo mušteriju, pa kažemo “isporuka će biti u ponedjeljak”, a znamo da pošiljka neće krenuti do srede. Koliko hrabrosti je potrebno da bismo ostali čisti na seksualnom planu u seksualno razularenoj kulturi? Koliko hrabrosti je potrebno da bismo ostali verni principima kada svi u kancelariji, školi ili u komšiluku kažu: “Ti si beznadežan staromodni idealista i čudak – u stvari, ti si religijski fanatik.”

Kako da postanemo hrabri? Da li znate kako da postanete hrabri? Da li je dovoljno samo to poželeti? Reći molitvu? Mahnuti čarobnim štapićem? Rastemo u hrabrosti kada se *suočavamo* sa svojim para-

lišućim strahovima. Ponekad mislimo da je hrabrost urođena osobina. Ipak, hrabri ljudi su obični ljudi kao vi i ja, koji su odlučili da počnu da se suočavaju sa svojim strahovima umesto da beže od njih. Kao dečak bio sam dosta povučen, pa me je otac izazivao da radim upravo one stvari kojih sam se plašio. U osnovnoj školi, na primer, odveo bi me na našu farmu i rekao mi: "Bili, ti danas voziš kombajn."

Već nekoliko godina vozio sam traktor, ali sve vreme bih se za volanom tresao od straha. Ponekad je bilo potrebno i dvostruko više vremena da bih uradio posao. Kada sam na kraju izašao iz kombajna, kolena su mi se tresla, ali otac mi je rekao: "Odličan posao."

Sledeći put kad bi to isto tražio od mene, bilo mi je malo lakše.

Ponekad, kad bismo otac i ja plovili po Mičigenskom jezeru i zašli između dva pristaništa, uz velike talase koji su bacali brodić tamo-ovamo, on bi rekao: "Moram pod palubu a ti preuzmi kormilo." Znao sam zašto to radi – čekao je da me potpuno obuzme panika, da bih se zatim pribrao i stekao kontrolu. U jednom trenutku čamac bi se kretao ka jednom pristaništu, a u sledećem ka drugom. Kad bih konačno uspeo da upravim čamac tamo gde treba, otac bi izašao i rekao: "Nije bilo tako teško, zar ne?" Sledeći put mi je bilo malo lakše da uradim to isto. Na isti način otac me je učio da pilotiram. Mejgs Fild je jedan

od najopasnijih aerodroma u SAD-u. Nalazi se u Čikagu na obali jezera, okružen je vodom i nad njim često duvaju jaki bočni vetrovi. Kad god bismo leteli u Čikago, otac bi mi rekao da sletim na Meigs Field, iako su i drugi aerodrome bili dostupni. Svaki sledeći put mi je bilo lakše da to uradim.

Svaki strah s kojim se suočimo i koji prevaziđemo pomaže nam da se izgrađujemo. Svaki uspeh nam daje više samopouzdanja. Mi smo hrabriji kada se suočavamo sa svojim strahovima. Isto tako, mi rastemo i *kada se okružimo dobrim uzorima*. Biblija kaže: "Ne zavaravajte se: Rđavo društvo kvari dobre navike" (1. Kor. 15:33, SSP) Ako provodite vreme sa beskičmenjacima, verovatno ćete i sami postati takvi. Nažalost, često smo okruženi ljudima koji imaju običaj da pod pritiscima odustaju, prave kompromise i idu samo utabanim putem. Međutim, ako želite da postanete hrabriji, donesite odluku da ćete tražiti društvo hrabrih ljudi. Čitajte biografije hrabrih ličnosti, članke o hrabrosti, biblijske priče o ljudima kao što su bili Mojsije, Danilo, Jestira i Pavle, koji su

kao i svi ljudi bili podložni strahu, ali su ipak išli napred u veri i rasli.

Ako dopustimo da naš um bude transformisan, razumećemo suštinsku važnost hrabrosti na svim životnim putevima. Hrabrost nije egzotična i neobavezna crta karatera. To nije samo lepa osobina pojedinih ljudi. Hrabrost je *neophodna* u životu svakog čoveka.

Potrebna je hrabrost da se krene za Hristom, da mu se pruži ruka i veruje. Potrebna je hrabrost za život poslušnosti Hristu. Potrebna je hrabrost da bi čovek bio moralan i da bi gradio značajne odnose sa svojim bračnim drugom, decom i prijateljima. Potrebna je hrabrost da bi se obavljao posao ili da bi se promenilo zanimanje i počela nova karijera. Potrebna je hrabrost da bismo napustili dom ili da bismo mu se vratili.

Hrabrost je svima potrebna i Bog želi da je imamo. "Bog nam nije dao plašljiv duh, već duh snage." Međutim, ne možete pasivno očekivati da se hrabrost pojavi sama po sebi. Morate da idete za njom.

Bill Hybels

R OMSKI NAROD U POKRETU

Gdje su apostoli i proroci?

Opet traje posebna faza u historiji, kada Romi (a i ostali) pojačano teže ka zapadu, zbog toga što ekonomski uslovi u Istočnoj Evropi sve lošiji te ljudi gube nadu i nemaju perspektivu u svojoj domovini, ako je ona ikada i postojala.

Šesnaest godina službe među Romima omogućilo mi je određeni uvid u historiju, kulturu, vrijednosti, čežnje i potrebe Roma, bez da bih mogao ustvrditi da ih potpuno razumijem. Uprkos svoj ljubavi i svom trudu za romsku zajednicu, ja ipak ostajem *gadžo*, osoba koja im ne

pripada u potpunosti. I dalje sam neko ko nije upućen u njihove neizgovorene tajne života. Ipak iz ljubavi želim govoriti o nekim stvarima koje možda mogu poslužiti kao poticaj za razmišljanje. Želim reći: "Romi, probudite se!"

Postoji nešto o čemu vrijedi razmisliti. Prije svega mislim na sljedbeništvo Isusa među Romima. Kao nasljednici Božijeg kraljevstva mogu dobiti novi pogled na budućnost. Njihov život se zasniva na vječnosti.

"Sadašnjost vrijednu življenja doživljava samo onaj, koji tu

sadašnjost može uskladiti sa horizontom vrijednim truda. Samo onaj koji vidi taj horizont, ima nadu i doživljava smisao, i dobro se snalazi u teškoj sadašnjosti. Ko ne posjeduje sliku budućnosti, ne samo da gubi nadu i smisao, nego je i u opasnosti da potone u današnjici. Onda samo još pokušava optimizirati sadašnjost. Ono što je sutra, nebitno je. Za onoga koji izgubi budućnost, i prošlost je nezanimljiva. Kako mi pomaže iskustvo prijašnjih generacija ili istorija našeg naroda? Najbitnije je da je trenutno sve u redu. I ako nešto želim naučiti, onda je to, kako sadašnjost može idealno funkcionisati." (cit. dr Markus Müller, Trends 2016, prevedeno).

U Efescima 4:11-13 riječ je o tome da je Bog u crkvu postavio apostole, proroke, evanđeliste, pastire i učitelje, da bi gradili Hristovo tijelo, da bi rasli u smjeru savršene punine Hristove.

On je dao jedne za apostole, a druge za proroke, jedne za evanđeliste, a druge za pastire i učitelje, da se sveti usavrše za djelo služenja, na izgradnju

Hristovog tijela. Tako ćemo svi stići do jedinstva vjere i spoznanja Sina Božjega, do savršeno čovjeka, do uzrasta Hristove punine.

Trebamo dakle gledati prema budućnosti i učiti iz prošlosti, da bismo imali nadu u današnjici. Osim toga, Bog želi da sve više i više rastemo prema Hristovoj punini. Ono što važi za pojedinca, zasigurno vrijedi i za Hristovo tijelo kao cjelinu. Naša spoznaja je još uvijek samo djelomična. Postoji još mnogo više (barem to primjećujem kod sebe), širine i dužine i visine i dubine Božije ljubavi, koja je u Isusu Hristu.

U daljem toku želim govoriti samo o sljedeća dva aspekta:

1. Romski narod treba pogled prema budućnosti. Ne neki pogled, nego "nebeski" pogled.
2. Trebaju postojati apostoli među Romima, koji poput Mojsija, usmjeravaju svoj narod i daju mu viziju.

Postoji mnogo dobrih stvari u romskim crkvama. Postoji velika želja da se evanđelje unese u svaku porodicu, da se osnuju nove crkve. To je izvrsno i u skladu je sa

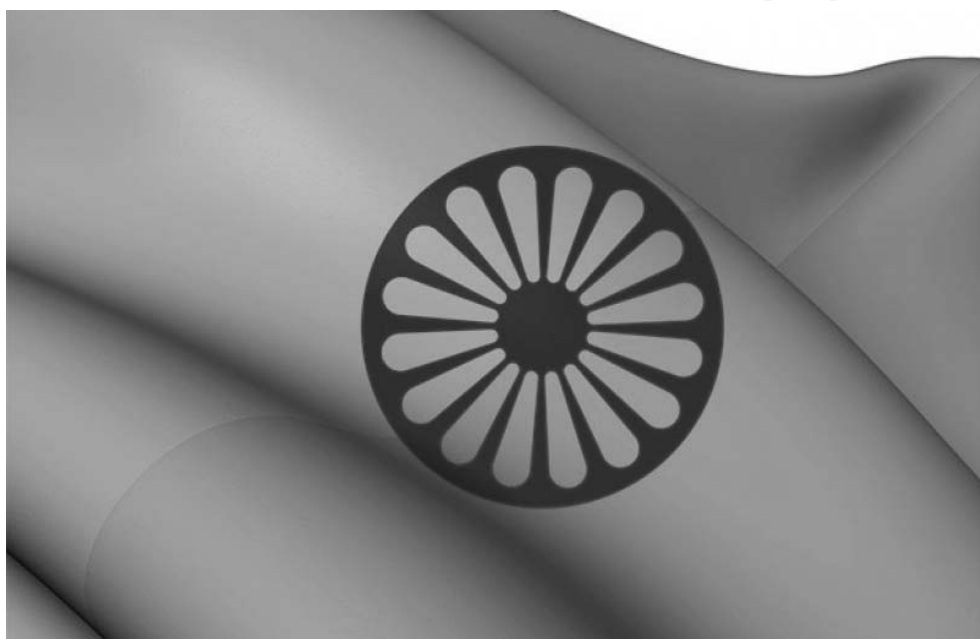
Isusovim pozivom u misiju (Matej 28:18-20). Možda i pomenuta seoba naroda prema zapadu ima svoju pozitivnu stranu, da se žar i čežnja za Bogom prenesu i u zapadnu Evropu. U Njemačkoj nastaju nove crkve sastavljene od imigranata.

Ipak mislim da će najveća evropska manjina na zapadu i dalje čežnuti za oslobođenjem od predrasuda, osjećanja bezvrijednosti, premalo vjere, isključenja, nedostatka dostojanstva i identiteta, katastrofalnih uslova za život, svađe među različitim romskim grupama, zajednicama i porodicama, nemira, duhovne svezanosti, mentaliteta žrtve,

beznađa u pogledu vlastitih mogućnosti, itd... Možda je to moguće uporediti sa Jevrejima u Egiptu. Romi su slobodni, ali istovremeno nisu.

Izraelski narod nije bio slobodan u trenutku kada su napustili Egipat, nego tek onda kada su pješačili kroz pustinju, ušli u Hanan i zauzeli obećanu zemlju. Siguran sam da su i tada još neki od njih tugovali za loncima sa mesom u Egiptu. Drugim riječima: "Prije je sve bilo bolje."

Za apostolski i proročki poziv u sopstveni narod, potrebni su slobodni Romi. Oni koji su spoznali gdje još uvijek postoje tvrđave u njihovom narodu. Romi koji imaju perspektivu za

budućnost, koja se ne odnosi samo na materijalnu dobrobit, nego i otkriva božansku sliku budućnosti. Samo na taj način danas možemo imati želju za životom.

Kao osoba koja im ne pripada, ne dozvoljavam sebi da tačno definišem kako bi to moglo izgledati, ali želim dati poticaj za razmišljanje i molitvu. Bog može pokloniti realističnu viziju za društvenu promjenu u narodu, kako se to kroz vijekove dogodilo nekoliko puta. Želim samo postaviti nekoliko teza, koje možda mogu naći svoje mjesto u takvoj viziji:

- > identitet i osjećaj vrijednosti
- > jedinstvo među Romima, nadvladati ljubomoru i zavist, razviti zajedništvo
- > timsko vođstvo – sveštenstvo svih svetih (1. Petrova 2:5)
- > ponovo razmisliti o ulogama muškarca i žene (Galatima 3:28)
- > odgoj djece (Marko 10:14, Efescima 6:4)
- > perspektiva za obrazovanje i stručno osposobljavanje
- > oslobođenje darova i talenata
- > tradicija u borbi sa

tranzicijom – sačuvati ono što je dobro, a riješiti se onoga što ne pomaže

- > preduzetništvo: osmisлити, razviti poslove, osnovati firme
- > pomagati siromašnima, zastupati slabe
- > rukovanje resursima, novcem, okolinom, ljudima i životinjama.

Braćo, ja ne umišljam sebi da sam dostigao, ali jedno činim: zaboravljam ono što je za mnom, a posežem za onim što je preda mnom.

Filipljanima 3:13

Reinhold Harms, Sarajevo

ŠTA DA RADI VERNIK KOJI JE U BRAKU SA NEVERNIKOM ?

Brak sa nevernikom može da bude jedno od najtežih iskušenja u životu hrišćanina. Brak je sveti zavet koji dvoje ljudi spaja u jedno telo (Matej 19:5). Vernik i nevernik teško postižu harmoniju u braku (2.

Korinćanima 6:14-15). Ako se jedan partner obrati posle venčanja, ubrzo dolazi do značajnih razmimoilaženja zbog služenja različitim autoritetima.

U ovakvoj situaciji, hrišćani često gledaju kako da se izvuku iz braka, ubedeni da je to jedini način da pokažu privrženost Bogu. Međutim, njegova reč govori drugačije. Veoma je važno ostati čvrst i tražiti način da se Bog proslavi u takvim situacijama (1. Korinćanima 7:17). Biblija se posebno obraća onima koji su u braku sa nevernicima: “A ostalima govorim ja, ne Gospod: ako neki brat ima ženu koja ne veruje, i ona pristaje da živi s njim, neka je ne otpušta. I žena koja ima muža koji ne veruje, a on pristaje da živi s njom, neka ne otpušta muža. Muž koji ne veruje, naime, posvećen je vernom ženom i žena koja ne veruje posvećena je bratom; vaša deca bi inače bila nečista, a sad su sveta” (1. Kor.7:12-14).

Oni koji su u braku sa nevernicima treba da se mole za silu Svetog Duha da bi mogli javno da ispovedaju Hrista i žive u njegovoj svetlosti (1. Jovanova 1:7). Moraju da traže Božiju silu koja menja srca i da rađaju plodove Duha (Galatima 5:22-23). Žena hrišćanka mora da se podređuje nevernom mužu (1. Petrova 3:1) i da ostane blizu Boga kako bi dobila snagu za to.

Hrišćani ne treba da budu usamljeni, već moraju da nađu podršku u crkvi i grupama za proučavanje Biblije. Brak sa nehrišćaninom ne menja svetost tog odnosa i zato vernik treba da se moli za svog partnera i da bude dobar primer Božijeg deteta (Filipljanima 2:14). Neka reči iz 1. Petrove 3:1, da neverni supružnik bude pridobijen, budu nada i cilj svakog hrišćanina koji je u braku sa nevernikom.

Izvor: *Got Questions Ministries*

RADOSNA VIJEST

Luka 4.14-21

Luka je apsolutno jasan u prvih nekoliko stihova gdje nam indirektno kaže da njegova slava nije proizlazila samo iz divljenja prema natprirodnim djelima nego i iz njegovog učenja. Istina uvijek privuče ljude, makar za neko vrijeme. Isus je poučavajući obilazio sinagoge po galilejskim selima i gradovima te je, konačno, došavši u svoj grad Nazaret, ušao i u tamošnju, sa namjerom da se u novom svjetlu predstavi ljudima koji su ga poznavali od malena.

Pismo dalje govori kako je Isus uzeo da čita iz Tore, što su u sinagogama naizmjenično radili svi njeni članovi. Izgleda da se Pismo čitalo po redu i da je zaista Božje vođstvo bilo da On dobije baš svitak proroka Isaije. Naime, riječi koje je On trebao pročitati su bile zapisane od proroka u vrijeme u kojem je Izrael još uvijek bio slobodan i do Vavilonske najezde je trebalo proći više od 100 godina (2. Carevima 19 i 20). Dakle, najavljujući oslobođenje Izraela, prorok nije govorio o sebi ali je vidio buduću propast

Izabranog naroda kao i Spasitelja koji će doći i izbaviti ih. Ovaj tekst je smatran „mesijanskim“ (Mesija – Pomazanik), jednim od mnogih u Starom zavjetu koji najavljuju ili opisuju budućeg Kralja Jevreja koji će vratiti slavu Izraela.

Prva izjava u ovom smislu je ta da je došao donijeti Radosnu vijest („evangelion“ – evanđelje) siromasima. Mnogi Lukino evanđelje nazivaju „socijalnim“ jer se on više od drugih bavi ljudima u fizičkoj i socijalnoj potrebi (uporedite Matej 5.3 i 6, i Luka 6.20-21, 24-26) i nije isključeno da je Luka zaista mislio na takve, pišući ove stihove. Zaista, većina Isusovih sljedbenika je pripadala „nižim društvenim slojevima“. No, slava Gospodu da mi imamo više od Lukinog izvještaja i u poređenju sa drugima, možemo zaključiti da materijalno siromaštvo nije nužno to što je privuklo Isusa raznim ljudima.

Činjenica je da je On zaista smatrao bogate, osobama koje teže primaju riječ o Carstvu (Marko 10.17-27), ali mu bogatstvo nije smetalo da nekoga zavoli (Marko 10.21) niti da ostavi mogućnost da i

takvi mogu biti spašeni (Marko 10.27). Takođe, ni svi siromašni koji su ga slijedili se nisu spasili. Mnoge je „otjerao“ od sebe (Jovan 6).

Najbolji primjer siromaštva za mene je crkva u Laodikeji iz knjige Otkrivenja 3.14-22. Tu je opisana zajednica koja sebe smatra bogatom u svakom smislu, ali Isus je vidi kao „nesretnu, bijednu, siromašnu slijepu i голу“ (stih 17). Zaista ironično, ali ključne riječi koje istinski siromah u duhu izgovara, nisu „nedostaje mi svega“ nego „ništa mi ne treba“. Naravno da se ovdje ne misli o materijalnom bogatstvu jer i najbogatiji ljudi na svijetu uvijek trebaju još „ono nešto“; uvijek postoji sitnija ili krupnija stvar koja nedostaje, pa bio to novi Bugati, neka umjetnička slika ili nešto treće. Siromašnim ljudima, nažalost, često nedostaju osnovne stvari. No i kod jednih i kod drugih, bez razlike, naći ćemo mnoštvo ponosnih ljudi koji misle da imaju više znanja i iskustva nego bilo ko drugi i odbijaju svaku pomoć, sem materijalne, naravno. Takvi su kod nas ušli u poslovicu: „Svako ti daje savjet, niko za džep da se uhvati!“ Zato

mnogi ostaju neobrazovani, imaju probleme sa ovisnostima, brakovi im se raspadaju...

Isto vrijedi i za duhovno siromaštvo, jer većina ljudi ne vidi da ima potrebu u ovom smislu. Ili misle da im Bog jednostavno ne treba i da su dovoljni sami sebi, ili da su ispunili sve što Bog traži od njih i da su sa njim u apsolutnom miru. Oni smatraju svoje živote potpuno pravednim i zato „bogatim“, poredeći se sa drugim ljudima ili se oslanjajući na svoja navodna dobra djela. Bog ne može pomoći takvim ljudima koji nisu svjesni svog dubokog siromaštva pred njim.

Hrist je došao da onima koji shvataju da su siromašni ponudi bogatstvo koje On ima.

Viseći na krstu, Onaj koji ima sve i za koga je sve, bio je u stanju apsolutne potrebe. Nije posjedovao ništa, čak ni jedan jedini komad odjeće, ostao je bez svih prijatelja viseći potpuno sam i na kraju bio potpuno odvojen od Boga zbog našeg grijeha. Dakle, materijalno, emocionalno, socijalno i duhovno – osjetio je siromaštvo u svakom obliku. I to sve zbog nas, da bismo mi, istinski siromasi, primili njegovo bogatstvo kroz priznanje da bez njega nemamo ništa (2. Korinćanima 8.9).

Sledeća izjava se tiče oslobađanja zarobljenika. Termin koji je ovdje upotrebljen se tiče ljudi koji su u ratnom vihoru lišeni slobode i odvedeni u zatočeništvo, upravo kako su Izraelci izgubivši bitku sa Vavilonom, završili kao robovi daleko od svojih domova. Od Adamovog pada na ovamo, oko nas bjesni rat za svaku osobu rođenu na zemlji. Ne znajući Boga, od malena svi smo „robovali“ nečem ili nekom drugom (Galatima 4.8), dakle rođeni smo u zarobljeničkom logoru i Hrist je došao da nas oslobodi. Dobro bi bilo da svaki vjernik prepozna da rat i dalje traje, i

da postoji opasnost da ponovo budemo zarobljeni. I dalje imamo nekoliko neprijatelja koji nas na aktivan ili pasivan način žele vratiti u lance.

Sotona i njegovi demoni su svakako prvi protivnici i u njihovu snagu ne treba sumnjati. Sjetimo se, đavo se osjeća toliko jakim da se usudio staviti kušnje pred samog Hrista i za njega smo mi nemjerljivo lakši plijen (1. Petrova 5.8-9). No, nismo bespomoćni i pitanje toga koliko ćemo biti u stvarnoj opasnosti je sasvim do nas. Bog nas uči da se istreniramo biti spremni za sukob jer nas je već opremio svim što nam je potrebno (Efescima 6.10-18).

Svijet je drugi protivnik kojeg Pismo pominje. Ovdje se misli na sistem vrijednosti, moral, odnose, ljudsku nauku i filozofiju i sve drugo na čemu počiva današnja civilizacija. Naravno, nije sve od toga loše, ali ogroman dio je korumpiran od strane sotone, te on za nas hrišćane postavlja zamke da se prilagodimo ovome svijetu kako bismo se uklopili i imali koristi.

Mnogo je primjera na koje sve načine svijet pokušava ući u

crkvu – biznis mentalitet, materijalizam u kome je novac mjerilo svega, humanizam u kojem je čovjek a ne Bog centar svega, tolerancija po kojoj svako ima pravo živjeti onako kako misli da treba, itd... Ovakvih stvari je zaista mnogo. Pismo nas uči da ljudi koji padnu pod ovaj uticaj i nastave živjeti u njemu gube Očevu ljubav (1. Jovanova 2.15-17). Stoga se trebamo opirati i držati jednog jedinog mjerila za vjeru i život: Biblije.

Posljednji neprijatelj je ujedno vjerovatno i najteži za pobijediti, a to je naše tijelo. Naravno, ne misli se na naše fizičko tijelo nego na ljudsku prirodu koja bi sa svojim željama, motivima, strastima trebala biti razapeta i mrtva sa Hristom (Galatima 5.24), onog trenutaka kada smo se obratili i predali mu sve što imamo.

Borba i dalje traje, i u nama još uvijek mogu biti prisutni, nazovimo ih refleksi koji žele činiti stvari onako kako smo ih radili prije nego smo postali hrišćani.

Jovan spominje „požudu tijela, požudu očiju i oholost zbog imetka“ (1. Jovanova 2.16) koji nas i dalje pokušavaju zavesti u

život u grijehu. Potrebno je mnogo vremena da ovladamo tim željama i apostol Pavle se kao iskusan vjernik borio sa time (Rimljanima 7.14-25). Njegove riječi iz ovog odjeljka ne treba shvatiti kao kapitulaciju. Naprotiv. Duh Božiji nam pomaže u toj borbi, ali naš stav treba biti jednak Pavlovom - „zarobiti“ svoje tijelo sa njegovim željama kroz uzdržljivost (1. Korinćanima 9.24-27) i svakodnevno, korak po korak, dopustiti Duhu da naš način razmišljanja zamijeni Hristovim. Ovo je jako visoko postavljen cilj ali ujedno i jedini ispravan pravac kretanja ukoliko želimo živjeti kao slobodni ljudi.

Vraćanje vida slijepcima je takođe jedan od Mesijinih

zadataka. Isus je za vrijeme svoje službe na zemlji iscijelio mnogo slijepaca, ali i ovdje je naglasak na duhovnom a ne fizičkom. Ljudi nisu svjesni duhovne realnosti, jednostavno su slijepi za to. Sotona nas drži u tom stanju jer je slijepcima lako manipulirati, voditi ih tamo gdje god ko želi, a to je uvijek što dalje od krsta (2. Korinćanima 4.3-4). Zbog toga oni ne mogu prepoznati Hrista, ne razumiju naše propovijedanje i ne vide Put koji im se nudi. Nažalost i mi koji smo jednom progledali možemo ponovo oslijepiti.

Pismo nas posebno upozorava na naše odnose sa braćom i sestrama, jer su dobro mjerilo našeg duhovnog vida. Bez obzira na to koliko mi mislili da

živimo kao Bogu ugodna, duhovna bića, ukoliko mrzimo nekoga od njegove djece, mi ne vidimo ni Boga, ni sebe, a ni druge na ispravan način (1. Jov. 2.9-11). Hrist svojim svjetlom donosi vid svakome ko želi pogledati (Matej 20.29-34), samo se treba poniziti i zatražiti.

„Oslobađanje potlačenih“ je vjerovatno slično „oslobađanju zarobljenika“ s tim što je moguće da ovaj mesijanski blagoslov ima više društvenu dimenziju. Hrist je došao ukinuti svaku formu nepravde, ne samo onu koju nanosi sotona, nego i mi ljudi jedni drugima. Mi nismo u stanju stvoriti pravedno društvo jer u svakom od naših dosadašnjih eksperimenata uvijek je bilo privilegovanih i potlačenih. Kraljevstvo Božije jeste i biće jedini sistem u kome će zaista svi po apsolutnoj pravednosti imati odgovarajuće mjesto. Namjerno upotrebljavam i sadašnje i buduće vrijeme, jer Hristova crkva bi trebala demonstrirati te principe već sada. U njoj padaju sve nacionalne, socijalne, polne i druge razlike, jer postajemo jedno (Galatima 3.26-28). Svi smo po njegovoj milosti isti – „izabrani rod, carsko svešten-

stvo, sveti narod“ (1. Petrova 4.9-10). No konačno ostvarenje ovakvog društva će se desiti kada Hrist ponovo dođe i uspostavi svoje Carstvo.

Matej 6.2-4

Prva duhovna disciplina o kojoj Isus govori je davanje milostinje. Nekom se može činiti da ovo nema velike veze sa duhovnošću, ali Biblija stalno povezuje pravednost i pomagane onima u potrebi. To je više od pukog hranjenja gladnih. To je borba protiv svake vrste potlačenosti (Isaija 58). Socijalni angažman hrišćana ima korijen u Božijem karakteru (Psalam 146:5-9). Bog je Bog siromašnih, onaj koji drži pravicu potlačenih (5. Moj. 10.17-19). Ovakve se izjave mogu razumjeti pogrešno, pa ću za svaki slučaj reći da Bog ne prihvata siromašne samo zato što su siromašni, niti odbija bogate samo zato što su oni bogati. U pitanju je njegova sklonost da ruši svaku vrstu nepravde, pa i u socijalnom smislu.

Božji karakter je bezuslovno otkriven u osobi Isusa Hrista. U svom životu, Isus je mnogo puta pokazao brigu za siromašne (Matej 14.14, Luka

7.13) On je ponudio prihvatanje marginalizovanima, izražavajući milost Božiju u svojim druženjima za stolom sa onima koje su drugi ljudi odbacili (Marko 2:13-17).

Bog od nas očekuje da činimo isto (Priče 31.8-9, Amos 5:23-24). Bog koji „vraća pravicu potlačenima i hrani ubogoga” (Psalm 146.7) očekuje od nas da hodamo istim putem. Optužbe starozavjetnih proroka protiv Božijeg naroda su izricane zbog njihovog obraćanja ka idolima i zbog toga što nisu držali do društvene pravde (Amos 5.11-12, Isaija 58.3-7). Božija briga za siromašne je utjelovljena i u Mojsijevom zakonu: „Zapovijedam ti: širom otvaraj svoju ruku svome bratu, svome siromahu i potrebitu u zemlji svojoj” (5. Mojsijeva 15.11). Uz ovu i mnoge druge odredbe su bile čuvari potreba i dostojanstva siromašnih.

Prva odgovornost crkve u smislu socijalnog angažmana je da bude zajednica ljubavi i uključenja, tj. da bude crkva. Mi treba da pružimo dobrodošlicu i osjećaj pripadnosti ljudima, posebno onima koje je društvo marginalizovalo. U Novom

zavjetu nema mnogo govora o socijalnim projektima, ali vidimo da je crkva predstavljena kao brižnu i milosrdna, ona koja daje dostojanstvo, pripadnost i uključenje (npr. Djela 2.42-47, 4.32-35).

Na kraju, moram podijeliti stih vezan za ovu temu, koji je za mene jedna od najfantastičnijih izjava, nešto što teško mogu pojmiti, ali uzimam za istinu pošto je zapisano u Bibliji. Naime, u Pričama 19.17 je zapisano: „Jahvi pozajmljuje ko je siromahu milostiv, i On će mu platiti dobročinstvo.“ Za mene je nevjerovatno da Bog kojem dugujemo sve što jesmo i imamo stavlja samoga sebe u obavezu prema nama onda kad pomognemo nekome u potrebi. Ne usuđujem se ni započeti duboko razmišljati o tome kako sam u mogućnosti zadužiti Boga, ali ovaj stih je zaista ogroman poticaj na to da dajemo. Naravno, ne zato da bismo primili, nego da bismo bili istinski blagoslov za ljude oko sebe u svakom mogućem smislu, noseći sveukupno oslobođenje evanđelja (Luka 4.18-19).

Dragan Nedić, Sarajevo

KOGA DA POŠALJEM?

Krajem 2014. godine, spremao sam se da za predstojeću zimsku sezonu kupim sebi nove cipele.

Krenuvši u grad, obišao sam mnogo prodavnica obuće kako u velikom tržnom centru na periferiji grada, tako i u samom gradu. Nakon trosatnog traganja shvatio sam da mi nikako ne polazi za rukom da kupim nove cipele.

Pitao sam Gospoda o čemu se radi, jer sam Mu prethodno tražio u molitvi da me On sam vodi i pomogne mi kako bih pronašao prave cipele za sebe. Nakon te molitve, Gospod mi je progovorio: "Da li znaš da ti u svom ormanu već imaš cipele koje su još uvek dobre i možeš

da ih nosiš u toku nastupajuće zimske sezone." Shvatio sam, koliko sam ustvari tražio, ono što naš narod kaže: "Preko hleba pogaču", te da je samo potrebno da svoje zimske cipele dobro pripremim.

Sa druge strane, Bog me je dalje poveo iz ove praktične životne situacije u duhovno područje, dajući mi jasnu poruku za njegovu Crkvu:

Moj poziv Crkvi jeste da se vrati izvoru žive vode i da tu živu vodu nosi sa sobom, donoseći ovom svetu poruku o tome ko Ja jesam. Ja želim da moja crkva demonstrira tu poruku na jedan praktičan način - svojim življenjem i načinom ponašanja. Ljudska

volja treba da bude zamenjena Mojom voljom, a ćutanje govorom moje žive Reči koja je delotvorna da promeni svaki ljudski život. Moj narod ne treba da nosi samo puku informaciju ili obaveštenje, već da počne praktično da živi svoju Reč u ovom svetu. Takođe, Moj narod treba da obuče na svoje noge cipele spremnosti za evanđelje mira. On treba da učini kao čovek koga sam oslobodio: "Pođi kući svojim pa im reci šta ti Gospod učini." A ja, Gospod i danas postavljam isto pitanje: Koga da pošaljem? Ko će nam ići?

Apostol Pavle je posmatrao rimskog vojnika i onda je u poslanici Efescima 6:15 pozvao nas hrišćane da obučemo na noge obuću spremnosti za nošenje evanđelja mira.

Da bi smo dobili jasniju i celovitiju sliku o poruci koju vam želim preneti, moramo pogledati još jednu biblijsku činjenicu vezanu za cipele. To je trenutak kada je Mojsije bio u Božijoj prisutnosti i sam Gospod mu je progovario da skine obuću sa svojih nogu jer je tlo na kojem stoji sveto.

Možemo zaključiti da postoji vreme kada nam je obuća na

nogama i to je vreme ispunjenja Isusove zapovesti: *Idite i učinite sve narode učenicima mojim.* Suprotno tome postoji vreme privremenog skidanja obuće sa nogu. To je vreme samoće sa Bogom u kome primamo snagu i mudrost za svedočenje kroz lični susret sa Njim, i što je najvažnije, Bog nas tada oprema za naš zadatak nošenja Radosne vesti, tj. evanđelja.

Najbolji primeri iz Biblije za ovo naše vreme koje provodimo u samoći sa Bogom, jesu apostoli u gornjoj sobi koji su čekali na Isusa u molitvi a nakon susreta sa Njim izašli su napolje gde se desila manifestacija plamenih jezika ili Duha Svetoga na očigled svih, kao i Petrovo Bogonadahnuto propovedanje, nakon čega je došlo do obraćenja mnogih. (Dela 1:13)

Drugi primer važnosti vremena koje provodimo sa Bogom jeste Marija, koja je sedela do Isusovih nogu za razliku od njene sestre Marte (Luka 10:38-42).

Pogledajmo nekoliko stvari vezanih za proročku reč koju sam prethodno naveo u ovom tekstu.

1. Koga da pošaljem, ko će nam ići?

Kada sam pisao pesmu: *Koga da pošaljem*, dogovorio sam se sa čovekom koji je radio sa mnom na mom prvom autorskom CD-u, da na matrici koja je već postojala, napravimo neku melodiju. U molitvi Gospodu bio sam podstaknut da uzmem jednu staru frulu koja je stajala u mom stolu i zasviram na njoj. Nakon što me je Gospod blagoslovio novom melodijom i to još na frulici, svidelo se to i drugima koji su to čuli a i meni samom. Uz tu melodiju došla je i poruka od Gospoda:

Ova melodija koju ćeš svirati na frulici, biće melodija poziva mom narodu u Srbiji da izađe u ovaj svet i nosi poruku Radosne vesti, tj. evanđelja.

2. Obuci cipele spremnosti za evanđelje mira (Efes. 6:15)

Nakon bezuspešnog pokušaja da sebi kupim cipele i Božijeg jednostavnog odgovora: *Ti si tražio nove cipele a zaboravio si da u svom ormanu već imaš jedne koje su još uvek nove i mogu da se nose*; Gospod je nastavio da mi progovara dalje: *To nije sve, preneseno u duhovni*

kontekst, Moj narod traži nove načine i metode širenja moje Radosne vesti, pokušava da nabavi nove cipele, zaboravljajući da cipele već ima. Sve što treba da uradi jeste da ih obuče i krene da nosi Moju poruku u ovaj svet.

Važno je pomenuti da cipele treba održavati ili u prenesenom značenju doneti izvornu poruku kakvu smo od početka primili. Apostol Pavle je jasno i direktno upozorio na važnost očuvanja i propovedanja jedinog, nepromenljivog, istinskog i izvornog evanđelja (Galatima 1:6-9).

U Delima 1:8 vidimo redosled koji je Gospod postavio kada je u pitanju naše prenošenje evanđelja drugima. Prvo je tu Jerusolim, zatim Judeja, Samarija, pa sve do krajeva zemaljskih. Naš Jerusolim jeste naš dom i porodica, gde počinje naše svedočenje. *Moj dom i ja služićemo Gospodu*, reči su Isusa Navina (24:15). To je prvo mesto naše evangelizacije. Zatim sledi naša Judeja, tj. bliže okruženje, pa Samarija, tj. dalje okruženje, i sve tako do krajeva zemaljskih.

Jedan stari pastor je rekao: *Ukoliko samo svoje dete*

dovedete Gospodu već ste puno toga učinili.

Neko je veoma dobro rekao: *Jedina Biblija koju će ljudi pročitati jesmo upravo mi.* Ovu izjavu sasvim potvrđuje i Božija Reč u 2. Korinćanima 3:2,3 gde nas apostol Pavle naziva živim poslanicama. Postavlja se opravdano pitanje: *Šta ljudi koji nas okružuju mogu da vide kada posmatraju naš život?*

Na samom kraju iz svega rečenog možemo izvući sledeći

zaključak: Naš životni zadatak do smrti i odlaska u večno carstvo ili do povratka Gospoda Isusa Hrista jeste da na Božiji poziv odgovarimo oblačenjem cipela i spremnošću da nosimo Njegovo evanđelje mira, da ga govorimo i živimo na jedan praktičan način. Prelaskom u to večno prebivalište sa Gospodom, nadamo se velikoj radosti zbog načina na koji smo donosili Radosnu vest drugima.

Dejan Milinov, Novi Sad

**Obujte noge spremnošću
za širenje evanđelja.**

EFESCIMA 6:15

ŠTETNOST PUŠENJA

Pušenje je štetno za:

NAŠE SVJEDOČANSTVO

Mi kao vjernici ne bi trebalo da robujemo nikome i ničemu, a posebno ne lošim navikama.

NAŠE ZDRAVLJE

Opšte je poznato i dokazano da pušenje ugrožava zdravlje, utiče na smanjenje fizičke kondicije i uzrokuje mnoge teške bolesti. Naša tijela treba

da budu hram Svetog Duha. Mi treba da vodimo računa da budu zdrava, čista i njegovana.

NAŠ NOVČANIK

Pušenje je veoma skupa navika. Pušenjem se zarad nekakvog kratkotrajnog užitka i zadovoljstva praktično spaljuje novac koji bismo mogli mnogo bolje da iskoristimo. Ima li smisla trošiti novac na nešto što je štetno, posebno ako ga nemamo dovoljno?

B.E.

KAKO SE IZBORITI SA ISKUŠENJIMA ?

Gledajte na greh kao što Bog gleda na greh. On ga mrzi.

Budite svesni svojih greha, priznajte ih pred Bogom i pokajte se.

Učvrstite svoju volju toliko da što ređe pravite greh.

Pokajte se za svoje grehe i ostavite ih pred Bogom, te molite za Njegovo oprostjenje.

Molite Boga da vas unapred

sačuva od određenih iskušenja za koja sigurno znate da će vas iznova odvesti u greh i imajte poverenje u Boga da će vam pomoći u tim trenucima.

Prihvatite Božiju milost kao i pomoć Duha Svetog u trenucima iskušenja.

Napravite plan unapred, da biste znali šta ćete činiti u trenucima kada stigne iskušnje i kako ćete se izboriti sa tim.

Znajte da Bog uvek ima pripremljen plan za povlačenje i kada vam zatreba, On će pokazati taj plan (1. Kor. 10:13). Otvorite tada svoje oči da biste videli izlaz.

Ne idite blizu iskušenja, a i kada ih vidite, bežite što dalje od njih (Priče Solomonove 4:14-15).

Oduprite se grehu. Svako-dnevno odvojite određeno vreme koje vam odgovara kako biste pripremili svoje misli - slavite Boga, pevajte Bogu i ponavljajte u sebi određene stihove koji će vam pomoći.

Ne pravite izgovore tipa: *niko nije savršen, Bog će mi oprostiti, niko me nije video, ne činim samo ja to...*

Vi ćete pre ili kasnije ponovo upasti u neki greh, ali što se brže pokajete, biće vam bolje i tako rastete duhovno.

Kada se pokajete i čvrsto odlučite da ne želite to više da ponavljate, obeležite taj datum u kalendaru i neka vam služi kao podsetnik na obećanje koje ste dali sami sebi.

Shvatite da niste oslobođeni od posledica greha, jer greh uvek vuče za sobom neke posledice.

Jednom kada se pokajete, znaćete kakvo je vaše stanje i osećaćete se čistijima pred Bogom - jer Bog vas oslobađa krivice.

Pronađite jednu osobu od poverenja sa kojom ćete podeliti svoju borbu i koja će vsm pomoći sa tom borbom i kojoj ćete moći postavljati određena pitanja - osobu koja će vas čeličiti određenim pitanjima ali i davati vam ispravne odgovore.

Scott Basham

KRATKA BIOGRAFIJA

Gipsy Smith

Rodne^j Smit (Rodney Smith), poznat kao "Džipsi Smit" (Gipsy Smith), je bio metodistički evanđelista. Rodio se 31. marta 1860. godine u Vansteadu koji je udaljen 6 milja severoistočno od Londona i nalazi se u Esekusu u Engleskoj. Roditelji su mu bili Romi. Obraćanje Gospodu je doživeo kada je imao šesnaest godina.

Godine 1877. je počeo da deluje kao evanđelista pod pokroviteljstvom Hrišćanske misije u Londonu i propoveda veoma upečatljivo na mnogim mestima. U međuvremenu se Hrišćanska misija organizovala kao Vojska spasa (Salvation Army) i 1882. godine Smit je bio odbačen zbog kršenja njenih strogih pravila, mada je nastavio da propoveda u

Hanleju. Godine 1883. je na kratko otišao u Švedsku, a 1886. godine se ponovo vratio u Hanlej, gde je ostao do završetka svog evanđeoskog rada, do 1888. godine.

Godine 1889. je posetio SAD i održao evangelizacije u raznim gradovima, ali iste godine se vratio u Englesku i povezao se sa Mančesterskom misijom (Manchester Mission). Godine 1891. je ponovo otputovao u SAD. Po povratku u Englesku 1892. godine, počeo je da vodi službu u Edinburgu, iz koje je izrasla Džipsijeva evanđeoska šatorska misija (Gipsy Gospel Wagon Mission), kroz koju je služio svom narodu - Romima.

Godine 1893. je po treći put otišao u SAD. Posle pet meseci probuđenja u Glazgovu, otputovao je u Australiju i propovedao u Adeleidi, Sidneju i Melburnu. Posle toga se vratio u Englesku preko SAD, gde se kratko zadržao.

Godine 1895. propovedao je u Londonu, Mančesteru i Edinburgu, kao i u mnogim manjim gradovima. Godine 1896. po peti put je posetio SAD, a po povratku u Englesku 1897. godine organizovao je kratku evangelizacionu

kampanju. Iste godine je postao prvi i počasni misionar Slobodne nacionalne crkve (National Free Church Council). Na ovom položaju je ostao do 1911. godine kada je počeo da vodi i pomaže sastanke probuđenja širom Engleske. Godine 1907. ponovo je posetio SAD.

Džipsi Smit je zaspao u Gospodu 1947. godine dok "njegova svetla probuđenja" još i danas gore.

Bibliografija:

Gipsy Smith, His Life and Work (autobiography), new edition, New York, 1907.

Priložio **Reinhold Harms**, Sarajevo

OČISTI SVOJU DUŠU

Niko od nas ne bi namerno popio ili pojeo otrov koji će da uništi naše telo. S druge strane, možete da konzumirate određene otrove bez da ste i svesni toga, a oni vam uništavaju dušu.

Mi ne možemo potpuno da izbegnemo kontakt sa prljavim stvarima a da ne budemo zaraženi. Ono što možemo je da očistimo svoju dušu svaki put kada se to desi i da ponovo krenemo da uživamo u čistom životu sa Bogom. Sada ćemo

vam dati nekoliko saveta kako da to uspešno uradite:

Moramo shvatiti da se sve računa.

Apsolutno sve što dozvolimo da uđe u naš um i u naš život, može imati određeni uticaj na to da li ćemo rasti ili nećemo rasti duhovno. Te male odluke koje donosimo svakoga dana, sve se sabiraju i ostavljaju velike posledice na našoj duši. Dobro razmisli svakoga dana pre nego što doneseš neke odluke u svom životu.

Identifikujte laži koje su vas obmanule i odmah ih zamenite istinom.

Dobro istraži svoj život! Potraži otrove kao što su određena *ponašanja* (ono šta radiš i čime povređuješ svoju duhovnu efektivnost ili što te ometa da ideš dalje od Božijeg plana za svoj život), *emocije* (osećanja koja te vode dalje od Božije istine), *konzumacija* (da li su možda u pitanju mediji koje stalno gledaš ili su to možda

neki ljudi sa kojima provodiš previše vremena).

Pitaj Boga da ti da određenu dozu mudrosti kako bi mogao da odlučiš šta je to toliko otrovno za tebe i što ti smeta u odnosu sa Bogom.

Očistite svoje misli.

Pošto se obično duhovne bitke vode u našem umu, onda je od velike važnosti da se fokusiramo na to kakve nam misli svakodnevno prolaze kroz glavu. Tvoje misli će oblikovati osobu koja ćeš postati.

Ako imaš nezdrave misli, ti ćeš postati bolesna osoba. Međutim, ako misliš zdrave misli koje odražavaju Božiju istinu, ti ćeš vremenom postati kao Isus, onakav kakav Bog i želi da budeš. Stalno se moli za to da ti Bog podari sposobnost da vidiš situaciju kakva jeste, onako kako je Bog vidi, da bi mogao da imaš ispravan pogled na određene okolnosti. Svakoga dana moli Boga da ti pokaže koje su to misli koje su loše i koje Ga omalovažavaju. Kad god ih pronađeš, odmah ih zameni pravim i čistim mislima. Biraj uvek da se usresrediš na one misli koje su ispravne, časne, istinite, čiste, pune

ljubavi, divljenja, izvrsne, vredne hvale.

Provodi vreme sa Božijom reči, jer tamo su zapisani samo najbolji kvaliteti. Što više budeš mislio kao što bi Bog mislio, sve više mira ćeš imati u sebi ali i u svojim mislima.

Odaberite pozitivne reči a izbegavajte negativne.

Velika je moć u rečima i one ti mogu doneti dobro ili zlo. Pozitivne reči stvaraju i leče, dok loše reči povređuju i uništavaju. Svakoga dana kada govoriš ili pišeš, odaberi da komuniciraš samo pozitivnim rečima u komunikaciji sa drugim ljudima. Kada slušaš druge razgovore oko sebe, pažljivo ih saslušaj i odluči da li su te reči istinite; ako jesu, prihvati ih, a ako nisu odbij ih od sebe. Dobro obrati pažnju na svoj govor! Vrlo je bitno kako govoriš; zamoli Boga da ti pomogne da iz tvojih usta izvire samo pozitivne reči kao i da kroz tvoj um protiču samo pozitivne stvari.

Otkrijte svoje sakrivene grehe.

Nijedan naš greh nije sakriven od Boga, bez obzira na to koliko mi taj greh poricali ili pokušavali da ga sakrijemo od ostalih ljudi. Bog zna i vidi sve što mi radimo, a svejedno nas voli. Uprkos svim našim gresima, Bog nas voli, dok se sa druge strane stalno nada da ćemo da ih priznamo i da ćemo da se pokajemo, te da nastavimo da rastemo duhovno.

Redovno ispovedajte svoje grehe Bogu, a možete i nekom od hrišćana u koga imate poverenja. Pokajte se za svoja loša dela da biste mogli da primite oprostjenje i isceljenje.

Isčupajte korenje ogorčenosti iz svoje duše.

Kada dozvolimo da ogorčenost pusti korenje u nama, to je otvor koji blokira našu dušu i naše iskustvo sa Božijom milošću. Otarasite se ogorčenosti i poslušajte Božiju zapovest da opraštate ljudima koji su vas povredili. Uvek možete da se oslonite na Božiju snagu koju će vam On pružiti u svakom slučaju, kako biste mogli da opraštate drugima.

Otarasite se zavisti.

Kada zavidimo ljudima koji imaju ono što i mi želimo, to nas može samo otrovati. Zbog toga prestanite da se upoređujete sa drugima kao i da stalno poredite svoj život sa njihovim životima. Umesto toga, uvedite jednu novu naviku, a to je da brojite koliko dnevno od Boga dobijate blagoslova i zahvaljujte Mu za to. Zamolite Boga da vam pomogne da uvek budete zadovoljni, kakve god okolnosti oko vas bile i imajte poverenja u Njega i u Njegovu ljubav i mudrost, jer će vam On uvek dati ono što je najbolje za vas.

Izrazite svoj bes produktivno umesto destruktivno.

Ponekad je u redu da osećaš bes, sve dok to ne prelazi u greh zbog načina na koji izražavaš taj svoj bes. Moli se za mudrost da bi mogao da razlikuješ konstruktivan od destruktivnog besa kao i za samokontrolu koja će ti itekako trebati da bi mogao da se oslobodiš destruktivnog besa (takav bes proizvodi razna povređivanja, kako tebe samoga tako i drugih). Možeš da iskontrolišeš svoj bes ako

napraviš određene izbore i ako pažljivo saslušáš i razmisliš o porukama koje ti drugi šalju. Još možeš da preusmeriš svoj bes na drugu stranu, kao što je Isus radio, pa se tim besom boriš protiv nepravde.

Oslobodite se straha.

Kada god si uplašen, odmah podseti sebe da strah ne dolazi od Boga. Strah dolazi od zla. Bog nam daje duha ljubavi, snage, moći i mira, a ne straha. Pre nego što postaviš svoju veru kao: „Šta ako“ i stalno se osećaš uplašeno od onoga što se može ali i ne mora desiti, stavi svoju veru u Boga koji će te voditi u budućnosti i koji ti želi samo najbolje. Obrati pažnju na specifične i uporne strahove u tvom životu jer će ti oni otkriti delove gde najslabije veruješ Bogu. Moli se za svaki strah posebno, predaj ga Bogu u ruke i moli Ga da ti pomogne u vezi sa tim. Zatim vredno traži Boga u svakodnevnom životu, jer što budeš bio bliži Bogu, manje ćeš se boriti sa strahovima.

Oslobodite se otrovnih uticaja u svom životu.

Oslobodite se materijalizma i ugledajte se na Boga (umesto na novac i imanja) da podmiri vaše potrebe za srećom, važnošću i sigurnošću. Kada god gledate medije bilo koje vrste, iskreno se zapitajte s vremena na vreme: “Da li ja dajem mesta za ulazak greha u moj život? Da li je ovo ugodno Bogu?”

Kada primetite da vas nešto odvaja od Boga, da krade vaše vreme sa Bogom, da je to vrlo otrovno za vas, prestanite da gledate ili da koristite određeni sadržaj. Pošto obično loši ljudi znaju da promene dobre ljude, zaštitite se od loših uticaja i presecite svaki kontakt sa ljudima koji su opasni po vaš duhovni rast, a ne žele da se menjaju.

Tražite od Boga da vam pokaže kada religija kvari čistotu evanđelja u vašem životu i da vam pomogne da se ne usresredite na vaše spoljašnje ponašanje kako biste sa time pokušali da zaradite Božiju ljubav, nego da odgovorite na ljubav koju vam On već uveliko pruža.

Craig Groeshel

KAKO IZBEĆI ISKUŠENJA?

Pet praktičnih koraka

Iskušenje je nešto sa čim se suočava svaki hrišćanin, bez obzira na to koliko smo dugo sledbenici Isusa Hrista. Postoje praktični koraci uz pomoć kojih bismo mogli da rastemo i da jačamo i da budemo pametniji u borbi protiv neprijatelja i protiv greha. Možda će ti ovo pomoći u tome da izbegneš iskušenja.

Otkrij koja je tvoja slaba tačka

Jakov 1.14, nam objašnjava kako do nas dolazi iskušenje onog trenutka kada počnemo da primećujemo svoje želje. Prvi korak ka tome da izbegnemo iskušenja jeste da priznamo našu sklonost ka telesnim željama. Iskušenja su nam data sa određenim ciljem, tako da se ne iznenađujete puno. Radije, očekujte iskušenja. Spremite se za njih.

Bežite od iskušenja

Ja jako volim 1. Korinćanima 10.13 kako je napisano u *New Living* prevodu Biblije: "Vaša iskušenja u životu nisu nimalo drugačija od ostalih koji su to

isto prošli. Bog je veran. On nikada neće dozvoliti da iskušenje bude veće nego što možete da podnesete. Nego kada i dođe do iskušenja, On će vam pokazati izlaz iz toga" (slobodan prevod). Kada se nađete oči u oči sa iskušenjem, okrenite se ovom obećanju Božijem i bežite brzo koliko god vas noge nose.

Oduprite se rečima istine

U Jevrejima 4.12 piše da je Božija reč živa i delotvorna. Da li znate da možete da nosite oružje koje će vam pomoći da vaše misli poslušaju Isusa Hrista. Ako mi ne verujete, pročitajte 2. Korinćanima 10.4-5. Jedno od tih oružja jeste i Reč Božija. Ako samo mislite da vam to može pomoći kada ste u iskušenju, to onda i neće biti tako delotvorno. Bolje rešenje je da Reč odmah i sprovedete, pogotovo ako imate redovno zajedništvo sa Bogom.

Kada iskušenja nastupe, vi ste spremni, jer vam je Božije

savetovanje svakodnevno na raspolaganju.

Usresredite se na molitvu

Koliko puta se dešavalo da vaš um bude iskušavan a da su vaše srce i um bili skroz skoncentrisani na slavljenje Boga. Slavljenjem Boga, vi više niste usredsređeni na sebe, već samo na Boga. Možda nećete uvek biti u stanju da se oduprete iskušenju sami, ali ako držite svoj pogled na Bogu, On će vas ojačati u pravom trenutku. On će vam dati snagu da se udaljite od iskušenja.

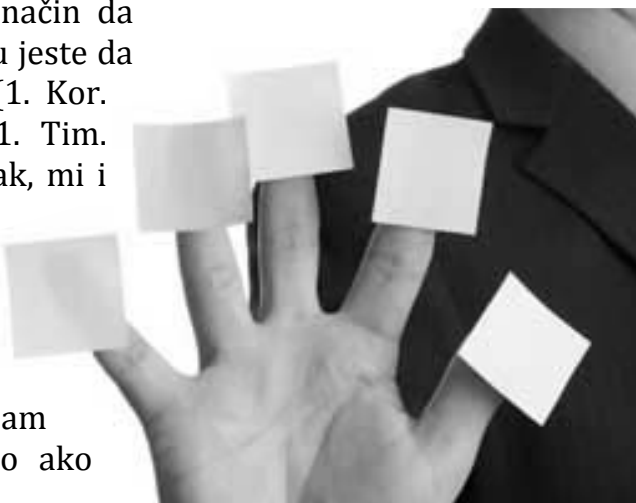
Predložiću vam Psalam 147 kao dobar početak.

Kada padnete brzo se pokajte

Na nekoliko mesta u Bibliji se spominje, da najbolji način da se odupremo iskušenju jeste da pobegnemo od istog (1. Kor. 6.18, 1. Kor. 10.14, 1. Tim. 6.11, 2. Tim. 2.22). Ipak, mi i dalje padamo na istim ili sličnim iskušenjima svakodnevno. Ne uspevamo da pobegnemo. Primetićete da nisam rekla: Pokajte se brzo ako

niste uspeli da se oduprete iskušenju. Moramo da imamo ipak malo realističniji pogled na to – da budemo svesni da ćemo s vremena na vreme imati neuspehe – ali pomoći će nam brzo pokajanje nakon pada. Nije smak sveta kada padnete, ali je jako opasno ako se ne budete odupirali nekom svom grehu i budete ostajali u njemu. Vraćamo se ponovo na Jakova 1.15: “Onda požuda začne i rađa greh, a greh, učinjen, rađa smrt.” Sledeće stvari vam mogu pomoći kod iskušenja: molitva, čitanje Božije reči, pozivanje nekoga sa kim ste bliski i možete da pričate o problemu, tako da vam ne treba puno: vreme, Sveto Pismo i jedan verni prijatelj.

Mary Fairchild

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.” Jovan 10,9a

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.” Rimljanima 10,13

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je uskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Svetom Pismu. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprost mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

**Moli ovu molitvu u vjeri, kako bi Isus postao tvoj Spasitelj.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.**

Smith Wigglesworth dijeli niz svjedočanstava o iscjeljenju, oslobođenju, darovima Duha Svetoga te kako čuti Božji glas. On otkriva tajne o *Božjoj snazi iscjeljenja, oslobođenja i spasenja.*

Knjigu „Vjera koja uvijek jača“ *pročitat ćete u jednom dahu te će vas izazvati da položite ruke na bolesne.*

Ova će knjiga stvoriti glad za većim poniranjem u Riječ te čežnju za duhovnim darovima i silom Božjom. Smith Wigglesworth, u knjizi „Vjera koja uvijek jača“, *objavljuje mudrost i zdravo učenje o sili i očitovanju Duha Svetoga, proroštvu, razlikovanju duhova, iscjeljenju, jezicima, i mnogo više.*

Ova je knjiga neizostavan čitateljski materijal za bilo koga tko čežne vidjeti *probudjenje u osobnom životu, obitelji, prijateljima, gradu i narodu.*

**AKO ŽELITE DJELOVATI
U ZNACIMA I ČUDESIMA KAO ŠTO
JE ZAPISANO U BIBLIJI, TADA JE
„VJERA KOJA UVIJEK JAČA“
KNJIGA KOJU MORATE
PROČITATI.**

KNJIGE MOŽETE NARUČITI NA:

E-MAIL: PRESS@SYLOAM-INTERNATIONAL.ORG; INFO@DEREKPRINCE.RS
TEL. +381 (0) 64 4054744, +385 (0)91 7390191

VAŠE MOLITVE SU MOĆNE

Ako je Bog svemoguć, šta će mu naše molitve? Kada se molimo i ništa se ne dogodi, da li to znači da nas Bog ne čuje? Ako ste ikada pomislili da se vaše molitve ne uračunavaju, knjiga „Zastupnička molitva“ će vam pokazati koliko su one životno važne.

Pastor i učitelj Dač Šits (Dutch Sheets) molitvu opisuje i spolja i iznutra, nežno, mudro i sa dozom humora. Ova knjiga će vas inspirisati, ohrabriti vas da molite za „nemoguće“ i pomoći vam da u molitvi istrajavate sve dok ne vidite njene rezultate. Otkrijte svoju ulogu molitvenog ratnika. Za nekoga koga poznajete to može značiti razliku između Raja i pakla.

Posle subote, u zoru prvog dana sedmice, dođoše Marija Magdalina i druga Marija da pogledaju grob. Uto nastade velik zemljotres jer se Gospodnji anđeo spusti sa neba, priđe grobu, odvalja kamen i sede na njega. Lice mu je bilo kao munja, a odeća bela kao sneg. Čuvari zadrhtaše od straha i obamreše. A anđeo progovori i reče ženama:

„Vi se ne bojte. Znam da tražite Isusa, koji je raspet. On nije ovde - vaskrsao je, baš kao što je i rekao. Dodite i pogledajte mesto gde je ležao, a onda brzo idite i kažite njegovim učenicima: 'Ustao je iz mrtvih i evo ide pred vama u Galileju. Onda ćete ga videti.' Eto, to sam imao da vam kažem.”

I one brzo odoše sa groba i sa strahom i velikom radošću otrčaše da jave njegovim učenicima.